

εκδοση της ενωσης αναρχικων θεσ/νικης

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

ιουννης '91 • τευχος 13 • δρχ 150

Μετά τον πόλεμο

Ιράκ
Κουρδικό κράτος, αυτόνομη περιοχή;
ποιά περιθώρια;
Μεσανατολικό και Παλαιστίνη

Πάτρα: Η έκρηξη της (δια)κρατικής καταστολής

Η Παλαιστινιακή τραγωδία και η ευθύνη της Ο.Α.Π.

Ν. ΜΑΖΙΩΤΗΣ: Ένας ακόμα αναρχικός στη φυλακή

Εκδήλωση αλληλεγγύης στον Κ. Μαζοκόπο Α. Μέρος

«Η μάχη της Κρήτης και η δική μας μάχη» Γ. Ταμτάκος

«Υποτομέας διαχείρισης απορρήτου»

Ιδού το «Κράτος»

Ειδήσεις - Σχόλια

ΧΡ. ΜΑΡΙΝΟΣ

«...αρνούμαι τους νόμους και
τη δικαιοσύνη τους,
αρνούμαι τη σωφρονιστική
εξαθλίωση, γιατί είμαι
Αναρχικός,...»

N. ΜΑΖΙΩΤΗΣ: Ένας ακόμα αναρχικός στη φυλακή

Την Πέμπτη 16 Μαΐου, ημέρα που έχει χαρακτηριστεί Διεθνής ημέρα των αναντιρρησιών συνείδησης συνελήφθη από αστυνομικούς στο σπίτι του ο αναρχικός εργάτης Ν. Μαζιώτης, ο οποίος δημόσια έχει αρνηθεί να υπηρετήσει την στρατιωτική του θητεία με επιστολή που έστειλε τότε στο στρατολογικό γραφείο Εδεσσας από όπου και κατάγεται και η οποία είχε δημοσιευθεί τόσο στην εφημερίδα «Αναρχία» όσο και στην «Εκτός Νόμου» Νο 9.

Ο Ν. Μαζιώτης μεταφέρθηκε στις στρατιωτικές φυλακές Θεσσαλονίκης (στρατόπεδο Παύλου Μελά) όπου και κρατείται. Η δίκη του που είχε οριστεί να γίνει την Πέμπτη 23 Μαΐου στο στρατοδικείο Θεσ/νίκης αναβλήθηκε «επ' αόριστο» και εξακολουθεί να κρατείται. Λίγες μέρες αργότερα η ημερομηνία της δίκης επαναπροσδιορίστηκε για τις 4 Ιουνίου 1991.

Ο Ν. Μαζιώτης δεν πρέπει να μείνει μόνος του. Ο αγώνας του απαιτεί την έμπρακτη αλληλεγγύη και συμπαράσταση όλων όσων αρνούνται την υποταγή και την υποτέλεια του κρατικού θεσμού που λέγεται στρατός.

Με γράμμα του από τις στρατιωτικές φυλακές Θεσ/νίκης μεταξύ άλλων τονίζει:

«Αρνήθηκα να υπηρετώ την στρατιωτική θητεία γιατί είμαι αναρχικός και αρνούμαι να υποταχτώ στο κράτος και στην εξουσία της αστικής τάξης...

Ο δολοφονικός καταπιεστικός χαρακτήρας του στρατού κρύβεται έντεχνα κάτω από την κρατική ιδεολογία

κή προπαγάνδα των βρώμικων και ψεύτικων αξιών του «έθνους» και της «πατρίδας»...

Η στρατιωτική μηχανή, αυτό το εξαχρηστικό εργατήρι υποδούλωσης της ανθρώπινης ψυχής δεν έχει άλλο σκοπό παρά να κατασκευάσει δουλολαγνείες υπήκοους και προσκυνημένα ανδρείκελα έτοιμα να χτυπήσουν, να βασανίσουν και να σκοτώσουν τους αδερφούς και συντρόφους τους προλετάριους, όχι για τα δικά τους συμφέροντα αλλά για τα συμφέροντα των αφεντικών τους, της κεφαλαιοκρατίας. Να πιο είναι το εθνικοπατριωτικό έργο του στρατού.

Εγώ ο προλετάριος Νίκος Μαζιώτης δεν έχω εθνικούς φίλους ή εχθρούς. Έχω ταξικούς φίλους και ταξικούς εχθρούς. Οι ταξικοί φίλοι μου είναι το ελληνικό και διεθνές προλεταριάτο και οι ταξικοί εχθροί μου είναι η ελληνική και διεθνής κεφαλαιοκρατία...

Αυτό που πραγματικά έχω να υπερασπίσω είναι η ελευθερία μου που καταπατείται από το κράτος, την κυβέρνηση και την στρατοκρατία. Και αυτή την ελευθερία θα την υπερασπίσω αρνούμενος να υπηρετήσω με οποιονδήποτε τρόπο τους τυράνους μου μαχόμενος για την προλεταριακή επανάσταση που θα καταστρέψει την ταξική κοινωνία, το κράτος, το καθεστώς της μισθωτής σκλαβιάς και θα επιβάλλει την παγκόσμια αντιεξουσιαστική κοινωνία, την Αναρχία...

Αρνούμαι να εκπληρώσω και οποιαδήποτε εναλλακτική πολιτική υπηρεσία στο κράτος...

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ να υπηρετήσουμε τη στρατιωτική θητεία γιατί: Ο στρατός αποτελεί τον βιαιότερο κατασταλτικό μηχανισμό του κράτους, που σκοπό έχει την υποταγή του ανθρώπου στις κυρίαρχες εκμεταλεντικές και εξουσιαστικές σχέσεις και αξίες, και τις άμεσες επεμβάσεις στην πολιτική και κοινωνική ζωή (καταστολή κοινωνικών αγώνων, επιβολή δικτατοριών κ.α.), όταν διακυβεύονται τα συμφέροντα της κυρίαρχης τάξης.

ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΟΛΙΚΑ τη στρατεύση και δεν δεχόμαστε την εναλλακτική θητεία, ως ασυμβίβαστη με την ελευθερία και αυτοδιαχείριση της ζωής που δεν μπορεί να δεχτεί την όποια κρατική παρέμβαση.

ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΣΤΕ ότι έχουμε να ανταλλάξουμε καμιά υποχρέωση προς το κράτος (την εναλλακτική αντι της στρατιωτικής) γιατί δεν δεχόμαστε την νομιμότητα του κράτους. Δεν δεχόμαστε την κυριαρχία του πάνω στην κοινωνία.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΝΤΙΘΕΤΟΙ στο κράτος και τους μηχανισμούς του, ως γενικό διαχειριστή των συμφερόντων της κυρίαρχης τάξης και κεντρικό εκφραστή των εγκαθιδρυμένων εξουσιαστικών κοινωνικών σχέσεων.

ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΣΤΕ την υπεράσπιση αυτού του κοινωνικού πλαισίου που συγκροτείται στη βάση του ταξικού διαχωρισμού και της εκμετάλευσης, και ποινικοποιεί κάθε αντίσταση στη καθημερινότητα της κρατικής εξουσίας, του κοινωνικού φασισμού και ρατσισμού, της εμπορευματοποίησης, της κατανάλωσης, της παθητικότητας και του θεάματος.

Ο ΜΟΝΟ ΔΡΟΜΟΣ για μας είναι η κοινωνική δράση που προωθεί την αυτοδιάθεση και αυτοδιεύθυνση του χώρου και του χρόνου, προς την κατεύθυνση της ελευθεριακής συγκρότησης της κοινωνίας.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΟΛΙΚΟΥ ΑΡΝΗΤΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ

Η ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΘΑ ΑΠΟΤΡΕΥΕΙ ΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΜΑΣ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ
ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΖΩΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ
ΟΛΙΚΟΙ ΑΡΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ
ΠΕΜΠΤΗ 23 ΜΑΪΟΥ 1991

Το ποιοτικό άλμα της καταστολής.

Η εκφρασμένη βούληση της κυριαρχίας να επιτείνει τον έλεγχο και τη χειραγώγηση της κοινωνίας, ως αναγκαίες προϋποθέσεις διασφάλισης της εξουσιαστικής αθλιότητας στην εκάστοτε συγκυρία, μετατρέπεται καθημερινά σε συγκεκριμένες πρακτικές προωθημένες αστυνόμευσης.

Ειδικότερα στις 25 Απρίλη ανακοινώθηκε η σύσταση «υποτομέα διαχείρισης απορρήτου» στον Ο.Τ.Ε. κατ' εφαρμογή του ενδέκατου άρθρου του «τρομονόμου» το οποίο με σαφήνεια ορίζει ότι η παρακολούθηση των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων, τηλεγραφημάτων, telex κ.λ.π. υπόπτων για συμμετοχή σε «τρομοκρατικές» ομάδες ή οργανωμένες συμμορίες (η συνύπαρξη των δύο εννοιών δημιουργεί αφεαυτής σκόπιμη σύγχυση) επιτρέπεται με εντολή εισαγγελέα μέχρι δυο μήνες (η παράταση επιφέρει στον διενεργούντα την προανάκριση με σύμφωνη γνώμη του αντιεισαγγελέα του αρείου πάγου). Σύμφωνα με δημοσιεύματα εφημερίδων ο «Υποτομέας» αυτός προήχθη σε βασικό συνεργάτη της Ε.Υ.Π. στις ερευνες για τις ένοπλες ομάδες.

Παράλληλα υπάρχει η πρόταση των ειδικών των αρχών ασφαλείας να συσταθεί μία «σούπερ υπηρεσία» μέσα στις υπηρεσίες ασφαλείας, επιφορτισμένη με «λεπτές πολιτικές υποθέσεις» που συνδέονται με την «τρομοκρατία».

Το ελληνικό κράτος, λοιπόν, ουραγός του προχωρημένου εξορθολογισμένου καπιταλισμού, σπεύδει να εκσυγχρονιστεί, αναπροσαρμόζοντας τις δομές και προωθώντας την καθυστάτηση στο «ποιοτικό» επίπεδο των δικτικών εταίρων της «νέας τάξης». Οπωσδήποτε δεν είναι τυχαίες οι συχνές συναντήσεις μεταξύ επιτελών της ΕΛ.ΑΣ. με αμερικανούς και δυτικοευρωπαίους επιστήμονες χειραγωγούς ούτε ότι σύμφωνα με «έγκριτη» εφημερίδα η κυβέρνηση αγνοούσε τη σύσταση του «υποτομέα» την οποία διέταξε ο Τσεβάς, μέχρι λίγο πριν την εισαγωγή προς ψήφιση στη βουλή του σχετικού νόμου. Προφανώς τα τεχνοκρατικά πλάνα επιβολής σιγής νεκροταφείου υπόκεινται σε σχεδιασμό από κέντρα περισσότερο συγκεντρωτικά, περισσότερο εξειδικευμένα, αλλά, ταυτόχρονα με ευρύτερες προοπτικές και δυνατότητες από τη ελληνική κυβέρνηση.

Συνεπώς κατά τα επιφαινόμενα, μπορούμε να μιλάμε για μια διεθνοποιημένη συνομοσία της κρατικής καταστολής που συγκεφαλαιώνεται στην πάλη ενάντια στην «τρομοκρατία», με προεξέχοντα ρόλο αυτόν των Η.Π.Α. που έχουν αναλάβει τη θωράκιση των κρατών έναντι κάθε πραγματικού εμποδίου των επιλογών της κυριαρχίας, κάτι που ευκολύνεται ιδιαίτερα με την σύγκλιση των υπερδυνάμεων σε ανατολή και δύση.

Πράγματι, η φετεινή εκθεση του state department «περι τρομοκρατίας» προσδιορίζει τις φύσει επικίνδυνες, για το μοντέλο της κυριαρχίας που προωθείται, χώρες (Κούβα, Ιραν, Ιράκ, Β.Κορέα, Υεμένη, Συρία - Το Ιράκ δεν υπήρχε σ'αυτές ως το 1989.) ως φίλα προσκείμενες στους τρομοκράτες. Κι όσον αφορά στην Ελλάδα, χαρακτηρίζει την κυβέρνηση Μητσοτάκη «αφροισμένη κατά της τρομοκρατίας» καθώς το εκσυγχρονιστικό πρόταγμα που αυτή φέρει, επιτρέπει την ταχεία αναπροσαρμογή των δομών του κράτους, την ανύψωση του ηθικού της αστυνομίας και ένα minimum κοινωνικής συναίνεσης.

Θα πρέπει να τονιστεί ότι η επικίνδυνη ιδιαιτερότητα αυτής της συγκυρίας όπως εκφράζεται από τα προαναφερόμενα μέτρα, δεν έγκειται τόσο σ' αυτά που ορίζουν, αλλά στο κλίμα που επιβάλλουν. Αναμφισβήτητο, η αστυνομία δεν περίμενε έναν νόμο, για να παγιδεύσει ένα τηλέφωνο. Εκείνο στο οποίο αποβλέπουν οι εξουσιαστές είναι να καταστήσουν σαφές ότι η καταστολή ενάντια σε κάθε εν δυνάμει αντίπαλο της εξουσίας πρέπει να γίνει αναπόσπαστη πραγματικότητα, ότι η αμφισβήτηση της κυριαρχίας συνιστά επίθεση σε βάρος της κοινωνίας και ως εκ τούτου, το κράτος είναι καθ' όλα νομιμοποιημένο, δίχως να δικαιολογείται, να επιβάλλει τον έλεγχό του.

Τέλος θα πρέπει να τονίσουμε ότι στο βαθμό που η εκσυγχρονιστική επέλαση σημαίνει ολική επίθεση της κυριαρχίας (από τον τεχνολογικό εξοπλισμό και τη «νομική θωράκιση» του κράτους μέχρι την επίθεση του γνωσιολογικού χάσματος) και στο μέτρο που αποδεικνύονται κίβδηλες οι διαφορές μεταξύ φασισμού και δημοκρατίας (ο εφιάλτης της μεταβιομηχανικής πραγματικότητας έχει τροχοδρομηθεί με απόλυτα νόμιμες διαδικασίες κοινοβουλευτικής δικτατορίας) δεν μπορεί το «κίνημα αντίστασης» να εξαντλείται σε έναν αντιπολιτευτικό λόγο, στη φενάκη της προάσπισης συνταγματικών «κατακτήσεων» αλλά κατανοώντας το νόμιμο σχήμα εκμεταλλευτή-εκμεταλλεμένου που διέπει τη σχέση κράτους-κοινωνίας, και που υπόκειται σε «εκσυγχρονισμούς» κι «αναδιαρθρώσεις» οφείλει να οργανώσει τις πρακτικές του κάτω από το πρόταγμα της καταστροφής του παραπάνω σχήματος, την αδιαπραγμάτευτη καταστροφή του κράτους.

ΙΔΟΥ ΤΟ «ΚΡΑΤΟΣ»

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ:
Σπάρτης 41, Θεσ/νίκη
ΓΙΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ:
Τ.Θ. 11251 Τ.Κ. 541 10 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ
ΕΞΩΦΥΛΛΟ: «Η νύχτα του Σαν Λορέντζο»

Η εγκαθίδρυση της «νέας τάξης» και η εφαρμογή του νεοφιλελεύθερου μοντέλου που επαγγέλεται η «δεξιά», άρχισαν να γίνονται ορατές. Οι παροτρύνσεις του Μητσοτάκη προς τους μπάτσους να εφαρμόζουν το «νόμο» με όποιον τρόπο μπορούν, η ελευθερία κινήσεων που τους έδωσε καθώς και η κάλυψη των εγκλημάτων τους, πιάσαν τόπο. Το «κράτος» (βλέπε αστυνομία) κάνει την παρουσία του παντού και εντελώς θρασύδειλα. Τώρα πλέον δε χρειάζεται κανένα πρόσχημα. Η καταστολή και η αυταρχικοποίηση που προσπαθεί να επιβληθεί στην κοινωνία, είναι αναγκαία για την πραγματοποίηση των βρώμικων σχεδίων του Κράτους και του Κεφαλαίου. Και μια και γι' αυτούς «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», τα τελευταία έχουν αυξηθεί και σε ποιότητα και σε ποσότητα. Τα «κατορθώματα» των μπάτσων μέρα με τη μέρα πολλαπλασιάζονται. Η κάλυψη τους απ' τους λακέδες της εξουσίας (δικαστές), ανοίγει το δρόμο για καινούργια. Τα παραδείγματα τρανταχτά. Μερικά απ' αυτά είναι και τα παρακάτω:

-Οι 3 μπάτσοι δολοφόνοι του Πρέκα, αφήνονται ελεύθεροι παρόλο που κατηγορούνται για ανθρωποκτονία, μετά από μύνηση που κατέθεσε η φίλη του Βογιατζή. Το σκεπτικό της μη προφυλάκισης τα λέει όλα: «... ο εν ενεργεία αστυνομικός δεν είναι ύποπτος φυγής και η προσωπικότητα του δεν συνηγορεί στην επιβολή κάποιων όρων, όπως της εγγυοδοσίας και της απαγόρευσης εξόδου».

-3 νεαροί συλλαμβάνονται κοντά σε χώρο «επεισοδίων», σ' ένα πάρτυ στην ΑΣΟΕΕ και καταδικάζονται ο καθένας σε 33 μήνες φυλάκιση παρόλο που οι 2 την ώρα της σύλληψης τους ήταν σ' ένα σουβλατζίδικο και ο τρίτος περνούσε από το χώρο των επεισοδίων. Το σκεπτικό του εισαγγελέα τα λέει όλα: «... τα όργανα της τάξης κινδυνεύουν πια κατά την άσκηση των καθηκόντων τους και οι κατηγορούμενοι πρέπει να κυρηχθούν ένοχοι ακόμη και αν δεν είναι οι δράστες των όσων τους αποδίδονται ως συναυτουργοί σ' αυτές τις πράξεις. Η παρουσία τους στο χώρο των επεισοδίων σημαίνει ότι συνειδησιακά συμμετείχαν σε ότι γινόταν και ηθικά συμπαραστέκονταν».

-Ο μπάτσος δολοφόνος του Σταματόπουλου (του καφετζή που ξεψύχησε στην ασφάλεια μετά από άγριο ξυλοδαρμό) αφήνεται ελεύθερος, αφού το δικαστήριο μετέτρεψε την κατηγορία από ανθρωποκτονία σε «επικίνδυνες σωματικές βλάβες», δεχόμενο ότι ο θάνατος οφειλόταν σε παθολογική αιτία.

-Βασανίζεται άγρια ο τσιγγάνος Μ.Αποστολόπουλος στο τμήμα του Χαϊδαρίου γιατί ήταν αδελφός ενός καταζητούμενου. Η εκπληξή των δημοσιογράφων αντικρύζοντας την καταπληγμένη, απ'

τα γκλομπ, πλάτη του τσιγγάνου, που έβγαλε ξαφνικά τη μπλούζα του στην ασφάλεια, και το αποτρόπαιο θέαμα που αντίκρουσαν, αναγκάζει ακόμα και τις αστικές εφημερίδες να μιλούν για ωμή βία (αν και σε άλλες περιπτώσεις σώπασαν). Όπως ήταν φυσικό ο διοικητής του τμήματος καθώς και οι άνδρες της ασφάλειας, δήλωσαν άγνοια. Ο πρώτος μάλιστα είπε ότι «ίσως χτυπήθηκε κάπου αλλού» και ότι διατάχθηκε έρευνα, που όλοι ξέρουν που καταλήγει. Και σα να μην εφτανάν αυτά ασκήθηκε εναντίον του τσιγγάνου η κατηγορία της «αντίστασης κατά της αρχής» για να δικαιολογήσουν φυσικά τις βιαιότητες τους.

-Αφέθηκε ελεύθερος ο μπάτσος Κεκάτος, που το 1986 είχε δολοφονήσει τον πυροσβέστη Παπάζογλου. Ενώ καταδικάστηκε σε 14 χρόνια πρωτόδικα, άσκησε έφεση και αφέθηκε ελεύθερος.

-Συλλαμβάνονται για εμπόριο και κατοχή όπλων οι μπάτσοι Αργύρης (ένας από τους τρεις δολοφόνους του Πρέκα) και Κοσουφάκης (ο οποίος ήταν στην προσωπική φρούρα του Μητσοτάκη) καθώς και ιδιωτικοί αστυνομικοί. Οι ιδιωτικοί αστυνομικοί κατηγορούν και τον διοικητή των Ε.ΚΑΜ, ξάδερφό του Αργύρη, ότι συμμετείχε και αυτός. Παρ' όλα αυτά δεν ασκείται δίωξη εναντίον του. Και ενώ έπρεπε να παραπεμφθούν με τον καινούργιο «τρομονόμο» κατόπιν παρέμβασης του Μητσοτάκη, δίδονται σαν παραβάτες του κοινού ποινικού κώδικα. Κάτι ανάλογο έγινε και με το φασίστα Πέρο που βρέθηκαν στη κατοχή του όπλα και εκρηκτικά και δεν προφυλακίστηκε, πίνοντας μάλιστα καφέ με το διοικητή της ασφάλειας. Την ίδια στιγμή ο «τρομονόμος» εφαρμόζεται στον Παλαιστίνιο Μ.Χαλέντ που κατηγορείται για συμμετοχή στην πειρατία του Ακίλε Λάουρο, στους παλαιστίνιους που πιάστηκαν μετά στην έκρηξη στην Πάτρα και τέλος εφαρμόστηκε άτυπα στον Κ. Μαζοκόπο και στους 3 αγωνιστές Μπουκεταΐδη, Κογιάνη και Μπέργκνερ. Όπως καταγγέλλουν οι παλαιστίνιοι που συνελήφθησαν στη Πάτρα, βασανίστηκαν άγρια απ' τους μπάτσους στην ασφάλεια.

-Κακοποιείται άγρια νεαρή, που συμμετέχει στην κατάληψη της Κεραμεικού στην Αθήνα, από Ζητάδες στην πλατεία Εξαρχείων. Η βιαιότητα των μπάτσων ήταν τέτοια που μεταξύ των άλλων της έσπασαν το πόδι.

Το ρόλο της αστυνομίας τον γνωρίζαμε ανέκαθεν Σαν αναρχικοί, δεν νομίζουμε πως η «δικαιοσύνη» τους φέρνει και το δικό. Δεν ζητάμε μεγαλύτερες ποινές, ούτε συζητάμε αν είναι αθώοι ή ένοχοι. Για μας είναι ένοχοι δολοφόνοι και για τα εγκλήματα τους θα λογοδοτήσουν, όχι στην αστική δικαιοσύνη ΤΟΥΣ αλλά στα θύματα τους στους καταπιεσμένους και εκμεταλλεμένους αυτής της κοινωνίας.

ΠΑΤΡΑ:

Η έκρηξη της (δω)κρατικής καταστολής

Οι χιλιάδες δολοφονημένοι Παλαιστίνιοι των προσφυγικών στρατοπέδων στην Ιορδανία, το Λίβανο και τα κατεχόμενα ξεχνιούνται πριν σ' απίσουν τα κομματιασμένα μέλη τους. Όμως το Ελ Ζατάρ, τα Σάμπρα και Σατίλα, ήταν από την αρχή καταδικασμένα στην λησμονιά, γιατί είναι οι τύψεις ενός ολόκληρου πολιτισμού που πρέπει να σβήσουν ολοκληρωτικά για να επιβιώσει.

Τα αφεντικά και τα όργανά τους σ' ολόκληρο τον κόσμο ενώθηκαν από καιρό για να εξοντώσουν όποιον αντιστέκεται σ' αυτό, για να επιβάλουν την απόλυτη κυριαρχία στο ανθρώπινο γένος. Διεθνής πολυεθνικές μυστικές υπηρεσίες, εταιρείες και τράστ οργανώνουν και πριμοδοτούν την καταδίωξη των «τρομοκρατών» που τολμούν να αμφισβητήσουν την εγκληματική τους «παντοδυναμία», έτοιμες να καταβάλλουν τα λύτρα του υπανθρώπινου και να εξαγοράσουν τις ανθρώπινες συνειδήσεις.

Σ' αυτό ακριβώς το πλαίσιο εγγράφεται και η επιχειρούμενη γενικευμένη, πολιτική και φυσική εξολόθρευση του παλαιστινιακού κινήματος αντίστασης, για να ολοκληρωθούν έτσι τα σχέδια των αμερικάνων και της ντόπιας σιωνιστικής χωροφυλακής τους για την καθολική κυριαρχία στην περιοχή.

Σαράντα χρόνια και πλέον οι σιωνιστές, με την «ηθική», πολιτική, οικονομική και στρατιωτική συνεννοχή τουλάχιστον όλων των δυτικών κρατών, έχουν αναλάβει την διαχείριση των κρεματορίων, των σύγχρονων Αουσβιτς και Νταχάου. Οι δολοφονίες παιδιών, οι βασανισμοί, οι φυλακίσεις, οι καταστροφές σπιτιών και οι απελάσεις, είναι η καθημερινή τους πρακτική ενάντια στους Παλαιστίνιους.

Ποιός λοιπόν κατηγορεί ποιούς για τρομοκρατία;

συνέχεια στη σελ. 10

Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ Ο.Α.Π.

Αντί προλόγου

- 634 Κατάκτηση της Παλαιστίνης από τους Άραβες.
- 1882 Αρχή του σιωνιστικού σχεδίου εγκατάστασης των Εβραίων στην Παλαιστίνη.
- 1917 Διακήρυξη Balfour (Αγγλίας) υπέρ της ίδρυσης «Εθνικής Εστίας» των Εβραίων στην Παλαιστίνη. Πυροδότηση της σχέσης των δύο εθνικοτήτων.
- 1933 Αρχή της μαζικής εβραϊκής εγκατάστασης στην Παλαιστίνη
- 1948 Τέλος της αγγλικής αποικιοκρατίας. Ίδρυση του ισραηλινού κράτους. Πρώτος αραβο-ισραηλινός πόλεμος. Ισραήλ και Ιορδανία εμποδίζουν την ίδρυση ενός παλαιστινιακού κράτους.
- 1967 Ο «πόλεμος των 6 ημερών» του Ιούνη. Το Ισραήλ καταλαμβάνει την Δυτική Όχθη, τη Λωρίδα της Γάζας, την Χερσόνησο του Σινά και τα υψώματα του Ικολάν. Τουλάχιστον 200.000 Παλαιστίνιοι καταφεύγουν σε μίζερα προσφυγικά στρατόπεδα, που στήθηκαν σε ιορδανικό έδαφος.
- 1970 Ο «Μαύρος Σεπτέμβρης» της παλαιστινιακής αντίστασης, στην Ιορδανία. Το μοναχικό καθεστώς του Χουσεΐν μπροστά στον άμεσο κίνδυνο της αφύπνισης των Παλαιστίνιων και Ιορδανών προλετάρων εναντίον του, λύνει μια για πάντα το πρόβλημα με την υποστήριξη των Η.Π.Α. Τουλάχιστον 20.000 νεκροί στο Αμάν
- 1975 Μετά την ήττα στην Ιορδανία, οι δυνάμεις του παλαιστινιακού αντάρτικου μετακινούνται μαζί με μεγάλη μερίδα προσφύγων στον Λίβανο. Τον Απρίλιο ξεσπά ο εμφύλιος στον Λίβανο μεταξύ των κυβερνητικών φαλαγγίτικων δυνάμεων του κόμματος Καταέμπ και των Παλαιστίνιων μαζί με την λιβανέζικη αριστερά, μ' αφορμή την εν ψυχρώ δολοφονία 27 Παλαιστίνιων. Ο εμφύλιος διαρκεί μέχρι τον Αύγουστο του '76. Η λιβανέζικη κυβέρνηση αποφεύγει την κατάρρευση, ύστερα από επέμβαση της Συρίας, με συνέπεια μια νέα ήττα του παλαιστινιακού αλλά και λιβανέζικου προλεταριάτου. Τον Αύγουστο του '76 το προσφυγικό στρατόπεδο του Ταρ-Ελ-Ζατάρ πέφτει μετά από 52 μέρες πολιορκίας από τους Σύριους και τους Φαλαγγίτες. Οι κάτοικοι του δολοφονούνται.
- 1982 Ισραηλινή επιχείρηση «Ειρήνη για την Γαλιλαία». Επί 80 μέρες ο ισραηλινός στρατός βομβαρδίζει την Βηρυτό από αέρα, θάλασσα και ξηρά, δολοφονώντας, βασανίζοντας και φυλακίζοντας. Η Ο.Α.Π. συνάπτει συμφωνία με το Ισραήλ για αποχώρηση όλων των Παλαιστίνιων ανταρτών από τον Λίβανο. Ο ισραηλινός στρατός εξαπολύει επίθεση εναντίον Παλαιστίνιων προσφύγων στα στρατόπεδα «Σάμπρα» και «Σατίλα», δολοφονώντας χιλιάδες.
- 1987 Ξεσπά τον Δεκέμβριο στη Δυτική Όχθη και τη Λωρίδα της Γάζας,

η γνωστή «Ιντιφάντα». Ο ισραηλινός στρατός απαντά από τότε με κάθε κτηνωδία στην παλαιστινιακή εξέγερση που συνεχίζεται καθημερινά. Τουλάχιστον μέχρι το τέλος του '88 είχαν δολοφονηθεί 460 άτομα, 30.000 ήταν οι τραυματίες, ενώ μέχρι σήμερα τουλάχιστον 10.000 Παλαιστίνιοι βρίσκονται ακόμα στις φυλακές.

1988 Στις 15 Νοεμβρίου η Ο.Α.Π. κηρύττει την ίδρυση ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους, από το Αλγέρι.

Φορτισμένη από την μακρόχρονη επιχειρούμενη ολοκληρωτική εξόντωση του παλαιστινιακού λαού, είναι γεγονός, ότι η αναδιοργανωμένη, μετά την συνολική αραβική ήττα του '67, υπό την Ο.Α.Π. παλαιστινιακή αντίσταση, συντηρούσε γενικευμένα όλες τις αυταπάτες και τους μύθους των πάλαι ποτέ «ένδοξων» εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων ενάντια στην αποικιοκρατία και τον ιμπεριαλισμό.

Αντλώντας το κύρος της από την πραγματικά αδυσώπητη και ηρωική αντίσταση του παλαιστινιακού λαού στα προσφυγικά στρατόπεδα ή στα κατεχόμενα, η ηγεσία της Ο.Α.Π. κατάρνε έτσι να παρουσιάζεται ως φορέας μιας επαναστατικής ριζοσπαστικής πολιτικής.

Σήμερα μετά και από το τέλος του πολέμου στον κόλπο, όλες οι κινήσεις και οι επιλογές της ηγεσίας της Ο.Α.Π. διαλύουν και τις τελευταίες αυταπάτες του παρελθόντος.

Ένας ολόκληρος αγώνας δεκάδων χρόνων και ιδιαίτερα η συνεχιζόμενη από τον Δεκέμβριο του '87 λαϊκή εξέγερση στα κα-

τεχόμενα, υποβαθμίζονται τεχνητά και παραχωρούν τη θέση τους στον συμβιβασμό και την υποχώρηση, αφού συστηματικά η Ο.Α.Π. δια στόματος Αραφάτ, προσπαθεί να δημιουργήσει την εντύπωση, ότι βασικός στόχος και υπόβαθρο της εξέγερσης ήταν και είναι μια «διεθνής συνδιάσκεψη ειρήνης» υπό την αιγίδα του Ο.Η.Ε., προσπαθώντας να μας πείσει, ότι ο παλαιστινιακός λαός δίνει την ζωή του μαχόμενος με πέτρες ενάντια σ' αυτόματα για την πραγματοποίηση μιας συνδιάσκεψης!!!

Πρόκειται μήπως για ξαφνική στροφή της Ο.Α.Π.; Ή μήπως οι σημερινές επιλογές της αποτελούν φυσική συνέπεια της εξ αρχής λογικής και τακτικής της;

Για να απαντήσουμε σ' αυτό το ουσιαστικό ερώτημα, που εν τέλει θα φωτίσει την αποτυχία μιας ολόκληρης αντίληψης και στρατηγικής, είναι φανερό πως θα πρέπει να ανατρέξουμε στην ιστορική πορεία της οργάνωσης.

Από κοντά λοιπόν.

συνέχεια στη σελ. 11

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΙ Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΜΑΧΗ

Επειδή η επίσημη ιστορία ανήκει στ' αφεντικά, επειδή στην περίοδο της κατοχής τ' αφεντικά ήταν δύο (αριστερά - δεξιά)...

Γι αυτό και μεις δεν θα πάσουμε να βγάσουμε στο φώς όλες τις πτυχές της πραγματικής ιστορίας. Πτυχές που διαρρηγνύν τους μύθους της επίσημης εκδοχής της που βρίθκει από ψέμματα, μισές «αλήθειες» και επινοήσεις προκειμένου να εξασφαλιστεί η νομιμότητα της και η συμφωνία της με τα εκάστοτε συμφέροντα.

Εδώ παρουσιάζουμε τη ζωή των εξόριστων της Γαύδου, νησάκι στην νότια Κρήτη, κατά την διάρκεια της μάχης της Κρήτης και της κατάληψής της απ' τους Γερμανούς (το Μάη το έθνος εορτάζει τα 50 της χρόνια).

Η ταύτιση κάθε Γερμανού με το φασισμό στην περίοδο του πολέμου, κρίνεται σ' αυτή την προσωπική μαρτυρία του αγωνιστή Γ. Ταμτάκου με τρόπο αμερόληπτο και αντικειμενικό. Με τον ίδιο τρόπο κρίνεται και η στάση του Ελληνικού κράτους και συνεπώς ο μύθος της πατριωτικής θετικότητας μέσα στην οποία παγιδεύτηκε (για λόγους «τακτικής», ή ιδεολογίας, δεν έχει σημασία) το εργατικό κίνημα της εποχής, χαρίζοντας την ορμή και την ζωντάνια του στους εξουσιαστές του εθνικο-σοσιαλ-πατριωτισμού.

Κατά την διάρκεια του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου, μετά την κατάληψη της Κρήτης από τα γερμανικά στρατεύματα, στο νησί Γαύδο υπήρχαν πάνω από 80 περίπου εξόριστοι απ' την δικτατορία Μεταξά.

Όταν όλη η Ελλάδα κατέρευσε και ο Βασιλιάς Γεώργιος με τον Τσουδερό εγκατέλειψαν την Ελλάδα και ήρθαν στην Κρήτη για να φύγουν μετά στην Αίγυπτο, αντί η αντιδραστική αυτή κυβέρνηση ν' αφήσει ελεύθερους τους εξόριστους μια και η Κρήτη θα έπεφτε στους Γερμανούς, όχι μόνο δεν μας άφησε ελεύθερους αλλά έστειλε και άλλους τόσους χωροφύλακες να μας φρουρούν έως ότου μας παραδώσουν στους Γερμανούς.

Γι αυτό η δεξιά «σοσιαλίστρια» κυρία, κόρη του Τσουδερού, Βιργινία ας μην προβάλει την αφεντιά της για αγωνίστρια... (αμαρτίες γονέων παιδεύουν τέκνα που λέγει και το ευαγγέλιο της) γιατί σέρνει την κατάρ των σκοτωμένων εξόριστων από την Γαύδο: όπως τον εργάτη οικοδόμο Δημήτρη Λαμπρόπουλο αρχιεομαρξιστή, καθώς και άλλων από το ΚΚΕ εξόριστων, που τουφεκίστηκαν στο Νεζερό (Κούρνοβο) απ' τους Γερμανοίταλους. Όπως και του Π. Παυλιόπουλου, Γ. Μακρή, Ν. Γιαννακού, Γ. Ξυπόλυτου κατάδικους στην Ακροναυπλία. Με την κατάληψη της Γαύδου όμως οι Γερμανοί, αφού προηγουμένως ήλθαν τα στούκας και πολυβόλτσαν (σκοτώθηκε μια ηλικιωμένη γυναίκα και μερικά ζώα) έδειξαν κατανόηση για την φτώχεια και την μιζέρια που υπήρχε στο ξερονήσι αυτό. Εμείς οι εξόριστοι αφού το επίδομα των 10 δρχ. σταμάτησε, πενούσαμε κυριολεκτικά τρώγοντας άγρια κεδρόκουκα.

Ένας χωρικός, ο Δαμουράκης, ήθελε να σφάζει το άρρωστο βοδι του, γιατί είχε φάει μια σόλα με μπροκαδόουρα παλιά και του κά-

θισε στο στομάχι οπότε και θα φοφούσε. Θέλε λοιπόν να του σκάσουμε ένα χωραφακι για να μας δώσει λίγο από το σφάγμένο και του σκαβούμε. Εντωμεταξύ οι Γερμανοί δεν είχαν με ποιόν να συνηνοθούν για τις ανάγκες τους και ο επικεφαλής Γερμανός ζητούσε διερμνεία. Οι χωροφύλακες σκράπες από ξενες γλώσσες, οι χωρικοί το ίδιο. Ο επικεφαλής Γερμανός λοχαγός, Αυστριακός, ήξερε και γαλλικά, φανατικός εθνικοσοσιαλιστής, (με το εντελβαίς των Άλπεων στο καπέλο οι πρώτοι Γερμανοί που ήλθαν).

Ο σύντροφος μας Αντώνης Γιαννακόπουλος γαλλομαθής ασκούμενος δικηγόρος προσελήφθη ως διερμνείας. Ο Αντώνης ένας υπέροχος διανοούμενος, από την Σμύρνη η καταγωγή του, έγινε χωρίς να το θέλει ο διευθύνων. Οι Γερμανοί ζητούσαν να τους φέρουν γουρουνία κότες και αυγά καθημερινώς, αλλά όλα αυτά ήταν λιγοστά και οι λίγοι κάτοικοι πάμπτωχοι.

Η αντισταλινική ομάδα μας που ο Γιαννακόπουλος ήταν μέλος της, συνέρχοταν και καθόριζε τι πρέπει να πει στους Γερμανούς. Κατ' αρχήν να περιγράφει πως το ξερονήσι αυτό είναι άγονο, οι λίγοι κάτοικοι του φτώχοι και πεινασμένοι κι αν έχουν ένα γουρουνάκι ο καθείς όταν το σφάζει το μοιράζει δανεικό στους γείτονες που όταν σφάζουν το δικό τους επιστρέφουν το δανεικό οτι τόσο φτωχοί είναι το νησί που η κυβέρνηση τους στέλνει κάθε χρόνο από λίγο κριθάρι γιατί λοιμοκτονούν. Επίσης εμείς οι εξόριστοι δεν έχουμε να φάμε και γυρνάμε εδώ και κει ξενοδουλεύοντας να οικονομίσουμε κάτι.

Ο επικεφαλής έδειξε κατανόηση, κατ' αρχήν σταμάτησαν να ζητούν τρόφιμα από τους χωρικούς και με τον ραδιοπομπό έστειλαν μήνυμα στην Κρήτη πως το νησί πεινά, καθώς

και οι εξόριστοι και να στείλουν τρόφιμα. Σε λίγες ημέρες έρχεται ένα βενζινόπλοιο με κάμποσους τόννους ζάχαρι, ρύζι, λαδι. Ο επικεφαλής λέγει: «Εσείς οι εξόριστοι θα καταγράψετε πόσα άτομα έχει το νησί, θα βάλετε και τους εαυτούς σας και θα μοιράσετε εξ' ίσου όλες αυτές τις ποσότητες τροφίμων ώστε να αναλογούν 3-4 οκάδες στο άτομο απ' το κάθε είδος» Οι χωρικοί τρελλάθηκαν από την χαρά τους, έτριβαν τα μάτια τους, μας αγκάλιαζαν για την μεσολάβηση που κάναμε. Τα αυτά ούτε στο όνειρο τους δεν θα τα έβλεπαν, άσε που απαλλάχθηκαν από τους Γερμανούς να τους ζητάνε γουρουνία, κότες και αυγά, να έρχονται με τα γαϊδουράκια τους να πέρνουν την μεριδά τους. Σημειώθηκε πως ο προεδρος τους, ζητούσε αποθήκη για να τα μοιράσει αυτός. Ο επικεφαλής αντέδρασε με θυμό: «Όχι, εσείς θα τα μοιράσετε, οι εξόριστοι και επί τόπου εξ' ίσου».

Στο μεταξύ προτού συμβεί αυτό με τα τρόφιμα, ο πόλεμος γύρω απ' την Κρήτη, οι αεροναυμαχίες, συνεχιζόταν τακτικά. Τα υποβρύχια χτυπούσαν τις νηιοπομπές και κάθε μέρα στο νησί βγαίνουν 10-15 πτώματα πνιγμένων. Βρωμούσαν, τους τρώγαν οι σκύλοι, η αστυνομία έστελνε εμάς τους εξόριστους να τουςθάβουμε. Με τη δύναμη να σκάσουμε νηστικοί και ταλαιψωφοί και που να βρεθεί το χώμα; Τους σκαπάζαμε με άμμο και την νύχτα το κύμα τους ξεσκέπαζε, έτσι, τουμπανισμένους. Η ομάδα συζητούσε το πρόβλημα, οι πρόσθετοι χωροφύλακες που έστειλε ο Τσουδερός είχαν πάρει διπλούς μισθούς και τρόφιμα για δύο μήνες, αυτό έγινε γνωστό στον επικεφαλής και διέταξε τότε να πηγαίνουν οι χωροφύλακες να θάβουν τους πνιγμένους.

Εμείς ανακουφιστήκαμε αλλά διαμαρτύρονταν οι χωροφύλακες και έβριζαν τους εξόριστους λέγοντας πως ό,τι πούν οι κομμουνιστές αυτό κάνουν οι Γερμανοί. Εμείς κρυφογελούσαμε που έγιναν κι αυτοί μια φορά νεκροθάφτες.

Μια λαστιχένια βάρκα που χρησιμοποιούσαν οι Γερμανοί για να αποβιβάζονται με την αεράκατο, πήγαν οι χωρικοί και δυο εξόριστοι αρχιεομαρξιστές και την πεσοκόψαν να κάμουν τσαρούχια. Οι Γερμανοί τους συνέλαβαν για σαμποτάζ, τους φυλάκισαν. Η ομάδα μας συνήλθε: «Γιαννακόπουλε θα πεις πως δεν το κάναν για σαμποτάζ, νόμισαν πως τη βάρκα την εξέβρασε η θάλασσα (όπως συνήθως έβγαζε διάφορα αντικείμενα από τις ναυμαχίες) και επειδή ήταν Ξυπόλυτοι θέλαν να κάμουν τσαρούχια». Αφού κρατήθηκαν μερικές μέρες απελήθηκαν. Στο κρατητήριο που τους είχαν φυλακισμένους, μας έλεγαν οι εξόριστοι, πήγαιναν κρυφά την νύχτα οι Γερμανοί στρατιώτες και τους πετούσαν τσιγάρα και τρόφιμα και τους έλεγαν «χχ προλετέρι» που σημαίνει: είμαστε και μεις προλετάριοι (!!)

Με τους Γερμανούς στρατιώτες, προ παντός Αυστριακούς, περνούσαμε καλά. Μας

φέρναν το συσσίτιο τους και τρώγαν απ' το φτωχικό δικό μας. Λέγαν πως όταν είναι δύο να μιλάμε πολιτικά κι όταν είναι τρεις να μην μιλάμε, γιατί κάθε τριάδα είχε έναν του φασιστικού κόμματος. Οι Σταλινικοί εξόριστοι με το Γερμανορωσικό συμφωνό, έλεγαν στους Γερμανούς πως είχε δικίο που έκαμε τον πόλεμο η Γερμανία, μια και της είχαν πάρει τις αποικίες οι Αγγλογάλοι από τον 1ο Πόλεμο, αντίθετα από εμάς που βλέπαμε τον πόλεμο ιμπεριαλιστικό και από τις δυο πλευρές. Καλλιεργούσαμε την συναδέλφωση των εμπολέμων ενάντια στις κυβερνήσεις τους και τον Διεθνισμό γενικά.

Σε δυο μήνες άλλαξε η φρουρά. Ο δεύτερος επικεφαλής, αφού του εξήγησε την κατάσταση ο πρώτος, έκαμε κι αυτός το ίδιο. Ξανά το βενζινόπλοιο με τα τρόφιμα, η ίδια διαδικασία. Την τρίτη φορά της αλλαγής της φρουράς, ο επικεφαλής δεν είδε με καλό μάτι, κομμουνιστές και γερμανοί στρατιώτες να συμβιώνουν στο ίδιο οίκημα, (ας σημειωθεί πως σ' ένα μεγάλο οίκημα περιόρισαν στον έναν όροφο τους εξόριστους και στον άλλο κάθισαν οι Γερμανοί - δεν υπήρχαν οικήματα). ται διέταξαν την μεταγωγή μας για την Κρήτη. Εκεί μας κλείσαν στις φυλακές Χανίων.

Παλιότερα, απ' αυτές μπορούσες να δραπετεύσεις αν είχες γνωστό μέρος να πας. Ταλαιψωρθήκαμε πολύ μέσα στις φυλακές. Τώρα είχαμε την πείνα και τους βομβαρδισμούς των Αγγλικών αεροπλάνων. Τρώγαμε μερικά πορτοκάλια αν είχαμε χρήματα. Στη φυλακή γνωρίσαμε τον Κ. Βροντουλάκη που διατηρούσε οπλοπωλείο στα Χανιά. Είχε μια μικρουπόθεση όπλων και τον κλείσαν οι Γερμανοί φυλακή. Ο Αντώνης Γιαννακόπουλος δημιούργησε σχέσεις και σε μια ευκαιρία, όταν αποφυλάκιστηκε ο Βροντουλάκης, δραπετεύσε και ο Γιαννακόπουλος και πήγε στο σπίτι του (του Βροντουλάκη) με την παρότρυνση την δική μας. Τον ψάλαξε και τον έστειλε κρυφά στην Αθήνα. Έκαμε μιαν αζιέπαινη πράξη που είναι προς τιμήν του.

Εμείς οι υπόλοιποι αφού καθίσαμε δυο περίπου μήνες στην φυλακή, μας κατέβασαν στην Σούδα για τον Πειραιά. Τρεις φορές ξεκίνησε η νηιοπομπή αλλά γύριζε πίσω, μεγάλη κατασκοπεία των Άγγλων με τα υποβρύχια, τα πλοία που θα μας μετέφεραν είχαν στρατό Γερμανούς και Ιταλούς. Όλοι εμείς με τα σωσίβια ζωσμένοι μέρα νύχτα. Την τέταρτη φορά με αεροπλάνο από πάνω και πολεμικά πλοία από τα πλάγια μας, ξεκίνησε η νηιοπομπή και φτάσαμε στο ναρκοθετημένο λιμάνι του Πειραιά. Όταν βγήκαμε στον Τσελέπη μας συνοδεύαν οι Γερμανοί, εκεί το έσκασαν δυο Αρχιεομαρξιστές καθώς και ο Σωτήρης Σμυρλής τις ομάδες μας. Στο μεταξύ μας παρέλαβαν άλλοι Γερμανοί οι «μεταλάδες» (Γερμανική αστυνομία) και με κλωτσιές και γροθιές και με το «ράους - ράους» μας οδήγησαν στο μεταγωγών Πειραιώς...

«ελεύθεροι» πολιορκημένοι

Με την κατάρρευση των καθεστώτων του υπαρκτού σοσιαλισμού και το άνοιγμα των συνόρων των ανατολικών κρατών αναπτύχθηκε ένα ισχυρό μεταναστευτικό ρεύμα προς την ευρώπη, που σε ορισμένες περιπτώσεις (όπως στην Αλβανία) αποτέλεσε την κυριαρχή μορφή κοινωνικής αντίδρασης. Η διαβαση των συνόρων προς τη δύση αποκτά για τους ανατολικοευρωπαίους το χαρακτήρα της διάβασης της πύλης του καπιταλιστικού «παράδεισου», ο οποίος ενοσκαρύνεται από τις προσφυγικές παράγκες στις παρυφές των πόλεων, από το στίβαγμα άνω των τριών οικογενειών σ'ένα διαμέρισμα, από την αναζήτηση δουλειάς η οποία όταν βρεθεί διατίθεται με πολύ λιγότερο από τον βασικό μισθό. Όπως και οι μετανάστες από τον τρίτο κόσμο, αναγκάζονται και οι ανατολικοευρωπαίοι πρόσφυγες να δημιουργούν τα δικά τους γκέτο, όντας απομονωμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, ένας υπέρπων ρατσισμός εκδηλώνεται σε βάρος όλων των ξένων, ο οποίος κερδίζει συνεχώς έδαφος επικαλούμενος την «απειλή» για τη δουλειά και την ασφάλεια των ντόπιων (για τους οποίους βέβαια λειτουργεί εκτονωτικά, αποδίδοντας τις αιτίες της δικής τους μίζεριας αλλού).

Μπορεί λοιπόν η ευρωπαϊκή κοινωνία να νιώθει ότι «κινδυνεύει» από τους ξένους για λόγους φαινομενικούς, για τους κυρίαρχους όμως η απειλή είναι ορατή και πραγματική: εν πρώτοις, η μαζική μετανάστευση δημιουργεί ε-

πι πλέον προβλήματα στα ήδη συσσωρευμένα (στεγαστικό, ανεργία), αλλά το σημαντικότερο είναι οτι η περιθωριοποιημένη κλειστή κοινωνία που συνθέτουν οι μετανάστες, οι πρόσφυγες και οι πολιτικοί φυγάδες αποτελεί παράγοντα αστάθειας για την κοινωνική ειρήνη που οραματίζονται οι εξουσιαστές. (Στα πλαίσια αυτά άλλωστε παίρνει σάρκα και οστά η εκβιαστική απειλή του Λεχ Βαλέσα για το τεράστιο κύμα φυγής προς τη δύση που θα δημιουργήσει η άρνηση της Ευρώπης να στηρίξει οικονομικά την εκσυγχρονιστική μεταρρύθμιση των ανατολικών καθεστώτων). Πριμοδοτείται λοιπόν η διαμόρφωση ενός εθνικεντισμού, ο οποίος δεν έχει να κάνει με το «εθνικό κράτος» του παρελθόντος που τείνει να εκλείψει, αλλά προσλαμβάνει χαρακτήρα ευρωπαϊκό. Στην ενοποιημένη Ευρώπη του '92 συνεπώς μπορεί τα εσωτερικά σύνορα να καταργηθούν, θα ισχυροποιηθούν όμως παράλληλα τα ευρωπαϊκά εξωτερικά σύνορα.

Στην κατεύθυνση αυτή υπογράφονται συμφωνίες που θέτουν τους όρους για την εφαρμογή μιας «κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής ασύλου και μεταναστών», οι οποίες στοχεύουν στη θεσμοθέτηση της έκδοσης βίζας (της άδειας εισόδου δηλαδή) από τους μετανάστες, για να κρατηθούν μακριά από την Ευρώπη, των αυστηρότερων ελέγχων στα εξωτερικά ευρωπαϊκά σύνορα και των απελάσεων χωρίς την δυνατότητα επανόδου. Οι συμφωνίες αυτές ταυτόχρονα προσδιορίζουν τα μέτρα που ήδη παίρνονται από τα κράτη- μέλη της ΕΟΚ- για τον περιορισμό της χορήγησης του πολιτικού

ασύλου. (Ετσι άρνηση από ένα κράτος της ΕΟΚ να παρέχει άσυλο σ'έναν πολιτικό φυγάδα, ισοδυναμεί με άρνηση και από όλα τα υπόλοιπα). Η επίφαση που χρησιμοποιείται γ'αυτά τα μέτρα είναι οι «οικονομικοί μετανάστες» που παρουσιάζονται σαν πολιτικοί πρόσφυγες προκειμένου να εξασφαλίσουν άδεια εργασίας. Στην πραγματικότητα φυσικά τα μεταναστευτικά ρεύματα είναι δημιουργήματα των ίδιων των ευρωπαϊκών κρατών λόγω της λεηλασίας του τρίτου κόσμου και της αποικιακής πολιτικής τους σε ορισμένες περιπτώσεις μάλιστα ενισχύονται από τα ίδια τα κράτη και παρουσιάζονται σαν πολιτικά για λόγους σκοπιμότητας (π.χ. οι μετανάστες από το Βιετνάμ προς την δύση ή οι Αλβανοί φυγάδες προς την Ελλάδα).

Στην Ελλάδα, πρωταγωνιστές του μεταναστευτικού κύματος ήταν οι Ελληνοαλβανοί και Αλβανοί φυγάδες και οι Ρωσοπόντιοι. Η αρχική φιλήνθρωπη αντιμετώπιση των εξαθλιωμένων προσφύγων από την ελληνική κοινωνία μετατράπηκε σε ανταγωνιστική διαμάχη από τους μαγαζάτορες και τους μικρομεσαίους επιχειρηματίες για να πάρει τελικά ευρύτερες διαστάσεις, αφού οι εργοδότες προτιμούν περισσότερο τους φτηνοπληρωμένους ξένους.

Το ελληνικό κράτος στην προσπάθειά του να εναρμονιστεί με τις νομοθεσίες των υπόλοιπων ευρωπαϊκών κρατών περιορίζει τη χορήγηση του πολιτικού ασύλου (έκδοση Φαλκενστάιν), προχωρεί σε μαζικές απελάσεις (Παλαιστίνιοι μετά τα γεγονότα της Πάτρας) και προωθεί σχέδιο νόμου που προβλέπει την απέλαση όποιου ξένου δεν έχει άδεια εργασίας (στην κατεύθυνση αυτή «ευλόγως» είναι οι επιχειρήσεις «σκούπα» και οι μαζικές απελάσεις Αλβανών).

Τα ευρωπαϊκά κράτη ετοιμάζονται να υποδεχτούν το 1992 σκληρώνοντας το ευρωπαϊκό φρούριο, οραματιζόμενα την κοινωνία του απόλυτου ελέγχου. Εμείς;

ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΟΥ «ΕΘΝΙΚΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ»

Το τέλος των μαθητικών καταλήψεων σήμανε και την αρχή του «εθνικού διαλόγου για την Παιδεία». Ενός «διαλόγου» στον οποίον αντιτίθεται και η ΟΛΜΕ, με ουσιαστική πηγή αντίθεσης, εκτός των επιμέρους (φακέλωμα κ.λ.π.), τον παραγκωνισμό του συνδικαλιστικού οργάνου των καθηγητών στην διεξαγωγή του «διαλόγου» αλλά και στη διαδικασία της χάραξης της «νέας» στρατηγικής για την Παιδεία. Όσον αφορά τη διεξαγωγή του «διαλόγου» με τα περιήματα ερωτηματολόγια, αρκεί πιστεύουμε η επισήμανση ότι, τα αποτελέσματα μιας στατιστικής έρευνας, όπως αυτή, επιδέχονται πληθώρα ερμηνιών που εξαρτώνται από τις επιδιώξεις αυτού που εξάγει τα συμπεράσματα και προτείνει τις «λύσεις» για την αντιμετώπιση των προβλημάτων. Στο κείμενο που ακολουθεί δεν θα σταθούμε σε κείνες τις επιλογές, από μερους των μαθητών, που απέτυχαν να θαρρακίσουν το μαθητικό κίνημα ενάντια στην επίθεση που τώρα δέχεται και επέτρεψαν την εμφάνιση των πρακτικών που εντοπίζονται στη συνέχεια, αλλά στα μηνύματα που μεταφέρονται με αυτές, όσον αφορά τα μελλοντικά τεκτονόμενα στις μαθητικές κοινότητες.

Στα πλαίσια λοιπόν του «εθνικού διαλόγου» για την παιδεία το κράτος, απ' ενός με τα φερόφωνα του (τυπός, τηλεόραση) και απ' ετέρου με τους «εκτελεστές» του (εισαγγελείς και ματασούς) προχωρεί στην κατασκευοφάντηση των μαθητικών καταλήψεων, προς γνώση και συμμόρφωση των μαθητών αλλά και αποφυγή επανεμφάνισης των μαθητικών εστιών αντίστασης που αποτέλεσαν στην σχολική περίοδο που διανύουμε, φραγμό στις «εκσυγχρονιστικές» επιλογές του κράτους.

ΠΡΟΣ γνώση και συμμόρφωση των μαθητών λοιπόν, μετά από εντολή του εισαγγελέα εφετών Θεοφάνη Ηρακλείδη λαμβάνουν χώρα προσαγωγές και ανακρίσεις μαθητών, στις οποίες προίσταται ο «πανταχού παρών» εισαγγελέας Τσίγκας, στα λυκεία της Σταυρούπολης και του Ευκλείδη με σκοπό τον εντοπισμό και την τιμωρία των «πρωταίτιων» των καταλήψεων.

ΠΡΟΣ αποφυγή της επανεμφάνισης των καταλήψεων και με αφορμή ένα μεμονωμένο και ίσως αμφοβητί-

σμο, σ' επιμέρους σημεία, περιστατικό, στοχεύοντας στην απομόνωση από την κοινή γνώμη των καταλήψεων λόγω της «ανηθικότητας» των καταλήψεων επιστρατεύεται και η διεφθαρμένη φαντασία της τέταρτης εξουσίας. Μετά λοιπόν από καταγγελία μαθήτριας του 4ου Λυκείου Αγιάλεο ο «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ» εξαπολύει μωδρους και γενικεύει: «ΦΡΙΚΗ! Η ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ. ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΕΣ ΣΟΚ! ΕΞΩΣΧΟΛΙΚΑ ΠΑΡΑΣΙΤΑ ΠΑΡΕΣΥΡΑΝ ΣΕ ΟΜΑΔΙΚΑ ΟΡΓΙΑ. ΣΕΕ ΜΕ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ!». Ορμώμενος της ευκαιρίας ο Σουφλιάς δηλώνει ότι: «...στη διάρκεια των καταλήψεων το υπουργείο παιδείας δεν μπορεί να προστατεύσει τους μαθητές».

Τις ίδιες μέρες που ένας από τους δολοφόνους του Τεμπόνερ και επίλεκτο στέλεχος της Ν.Δ. αποφυλάκιζεται κάτω από τις ισχύες των φασιστικών ομάδων των Ρέντινερ και των Κενταύρων, «τιμή και δόξα στον Καλαμπόκα» στην εφημερίδα Θεσσαλονίκης δημοσιεύεται μέρος ενός σχεδίου που κατάρτησε η ΟΝ-ΝΕΔ της περιοχής και αποσκοπεί στο να αποτρέψει τη πιθανότητα επανάληψης των καταλήψεων τις επόμενες σχολικές χρονιές. Εισηγούνται λοιπόν τη διάλυση του 15ου Γυμνασίου και Λυκείου της οδού Καρόλου Ντήλ και τη μεταφορά των μαθητών στο 17ο της οδού Χριστοπούλου και στο 2ο και 10ο, της οδού Ικτίων, με το σκεπτικό ότι αφού καλυφθούν οι κενές θέσεις στα προαναφερθέντα σχολεία από τους μαθητές του 15ου δεν θα μπορούν να εγγραφούν σ' αυτά μαθητές από άλλες περιοχές εκτός του κέντρου, οι οποίοι κατά την εκτίμησή τους είναι εκείνοι που προκάλεσαν την μαθητική εξέγερση.

Με την συρρίκνωση των σχολείων του κέντρου, την τρομοκρατία που εξαπολύουν ενάντια σ' όλους ό-

σους είχαν διαδραματίσει κάποιο ρόλο στη διάρκεια των καταλήψεων και την συκοφαντική των καταλήψι-ών μέσω των ΜΜΕ χρησιμοποιώντας μεμονωμένα περιστατικά, στοχεύουν στην αποδυνάμωση των εστιών αντίστασης στα σχολεία. Ιεργόνος που θα τους δώσει τη δυνατότητα να εφαρμόσουν τα κατασταλτικά τους σχέδια στο χώρο της παιδείας την επόμενη σχολική χρονιά χωρίς, όπως ελπίζουν, ουσιαστική αντίσταση από τους μαθητές, αφού όπως δήλωσε ο Μητσοτάκης το νέο νομοσχέδιο για την παιδεία θα κατατεθεί μέ-

σα στο καλοκαίρι.

Στους ίδιους τους μαθητές εναπόκειται η επιβεβαίωση ή η διάψευση των προσδοκιών των κρατούντων.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΣΤΟΝ Κ. ΜΑΖΟΚΟΠΟ

Στα πλαίσια της έμπρακτης αλληλεγγύης στον κοινωνικό αγωνιστή Κυριάκο Μαζοκόπο έγινε στις 19/4/91 εκδήλωση στο αμφιθέατρο της Φιλοσοφικής σχολής που οργανώθηκε από την πρωτοβουλία αναρχικών Θεσσαλονίκης.

Την εκδήλωση εισηγήθηκαν, η πρωτοβουλία αναρχικών με θέμα «**Η σημασία της αλληλεγγύης στο πρόσωπο του Κυριάκου Μαζοκόπου**», ο σύντροφος Γιώνης Σερήφης με θέμα «**Η κρατική καταστολή από την μεταπολίτευση μέχρι την υπόθεση Μαζοκόπου**» και ο αγωνιστής Γιώνης Παλανόπουλος με θέμα «**Τα διεθνή σχέδια της κρατικής καταστολής ενάντια στους κοινωνικούς αγώνες**».

Στην εκδήλωση καταδείχθηκαν τόσο οι προβληματισμοί όσο και η αναγκαιότητα της αλληλεγγύης στο πρόσωπο του Μαζοκόπου. Καταδείχθηκε επίσης και η αναγκαιότητα της αντίστασης στα νέα σχέδια κυριαρχίας που εκπονούνται τόσο σε εθνικά όσο και σε διεθνή κέντρα από τα αφεντικά του πλανήτη τα οποία δεν παραλείπουν κάθε φορά που το θεωρούν αναγκαίο να υποδεκνύνουν την συνταγή της καταπολέμησης των απελευθερωτικών κινήματων, τόσο μέσα από γενικές στρατηγικές όσο και από ειδικούς στόχους, στο επίκεντρο των οποίων βρίσκονται κάθε φορά οι αγωνιστές του επαναστατικού κινήματος που κρατούν ομήρους στα χέρια τους. Επιβεβαίωση των παραπάνω αποτελεί η τελευταία ετήσια (για το 1990) έκθεση του State Department για τη «Διεθνή Τρομοκρατία» που δόθηκε στην δημοσιότητα πρόσφατα (Ποντίκι φ. 624) με εκτενή αναφορά στις ένοπλες ομάδες στην Ελλάδα, μη παραλείποντας φυσικά την αναφορά τους στο πρόσωπο του Κυριάκου Μαζοκόπου για τον οποίο αναφέρουν «Στις αρχές Νο-

εμβρίου, ο ύποπτος για τρομοκρατικές ενέργειες Κυριάκος Μαζοκόπος οδήγησε ακουσίως την Ε.Λ.Α.Σ. σε πιθανό κρυψώνα των «Ε.Λ.Α.» - «1η Μάη» σε αποθήκη στο κέντρο της Αθήνας, όταν ένα μηχάνημα που συναρμολογούσε μέσα στην αποθήκη εξεράγη πρόωρα. Αργότερα, η αστυνομία ανακάλυψε μια μεγάλη κρύπτη με στρατιωτικό εξοπλισμό, εκρηκτικά και πρωτότυπες προκυρήξεις του «Ε.Λ.Α.», της «1ης Μάη» και της «Επαναστατικής Αλληλεγγύης». Η «Επαναστατική Αλληλεγγύη» ήταν υπεύθυνη για την δολοφονία, το Φεβρουάριο του 1990, του έλληνα ψυχιάτρου φυλακών Μάρκου Μαρατού. Δακτυλικά αποτυπώματα τριών υπόπτων της δολοφονίας βρέθηκαν σε διάφορα αντικείμενα μέσα στην αποθήκη. Ο Μαζοκόπος και άλλοι κατηγορήθηκαν για την περίπτωση της αποθήκης και συνεχίζονται οι έρευνες».

Φυσικά τέτοιου είδους εκθέσεις δεν κάνουν μόνο διαπιστώσεις αλλά και υποδείξεις για το πως πρέπει οι εθνικές κυβερνήσεις να αντιμετωπίζουν τους αγωνιστές μέσα ή έξω από την φυλακή.

Γι αυτό λέγαμε και θα επιμένουμε σ' αυτό ότι «Ο αγώνας για να μην αφήσουμε κανένα σύντροφο της κοινωνικής αντίστασης όμηρο στα χέρια του κράτους είναι και αγώνας ενάντια στην επιβολή της παγκόσμιας «Νέας Τάξης» των εξουσιαστών».

Σημ. Σ' αυτό το τεύχος δημοσιεύουμε τις εισηγήσεις της Πρωτοβουλίας Αναρχικών και του Γ. Σερήφη. Στο επόμενο τεύχος θα δημοσιευθεί η εισήγηση του Γ. Παλανόπουλου.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΑΚΟ ΜΑΖΟΚΟΠΟ

...Θα πρέπει λοιπόν κατ' αρχήν να είναι καθαρά, ότι η ομηρία του κοινωνικού αγωνιστή Κυριάκου Μαζοκόπου και τα γεγονότα και οι σκοπιμότητες που την πλαισιώνουν, δεν αφορούν κάποιους αυτοσχεδιασμούς ή συγκυριακούς χειρισμούς της κρατικής εξουσίας στην Ελλάδα σήμερα. Αντίθετα είναι εναρμονισμένες και ευθυγραμμισμένες σε παγκόσμια σχέδια καταστολής που κατά κύριο λόγο έχουν εκπονηθεί από τις ΗΠΑ και έχουν εφαρμοστεί τουλάχιστον εδώ και μια εικοσαετία σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Σήμερα σε μία περίοδο που όλες οι κλασικές ψυχροπολεμικές διαχωριστικές γραμμές μεταξύ των κυρίαρχων εξουσιαστών Ανατολής και Δύσης έχουν σβύσει επιβεβαιώνοντας σε επίπεδο εξουσίας την απόλυτη κυριαρχία του νεοφιλελεύθερου μοντέλου «ανάπτυξης», η επίθεση αυτή εξελίσσεται σε ιδιαίτερα αμείλικτη και ολοκληρωτική.

Θα ήταν λοιπόν μ' αυτήν την έννοια ασυγχώρητη αφήλεια αν παραβλέπαμε ή υποτιμούσαμε την ιδεολογική και πολιτική επαναβεβαίωση σε παγκόσμιο επίπεδο της διενθυτικής ηγεμονίας του κράτους και του κεφαλαίου.

Μια νέα πολιτική κυριαρχία η ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ καταλαμβάνει την θέση των παλιών διαχωρισμών και η οικονομία γίνεται το πλαίσιο αναφοράς της και αποτελεί συνάμα και την σπουδαιότερη πρόφαση για ένα νέο οικονομικό μοντέλο κυριαρχίας.

Στο παγκόσμιο λόμπυ των πλουσίων, των εταιριών, των επενδυτών, των τραπεζών, της ιδιωτικής πρωτοβουλίας εν γένει αφέθηκε το μέλλον των κοινωνιών σε παγκόσμιο επίπεδο.

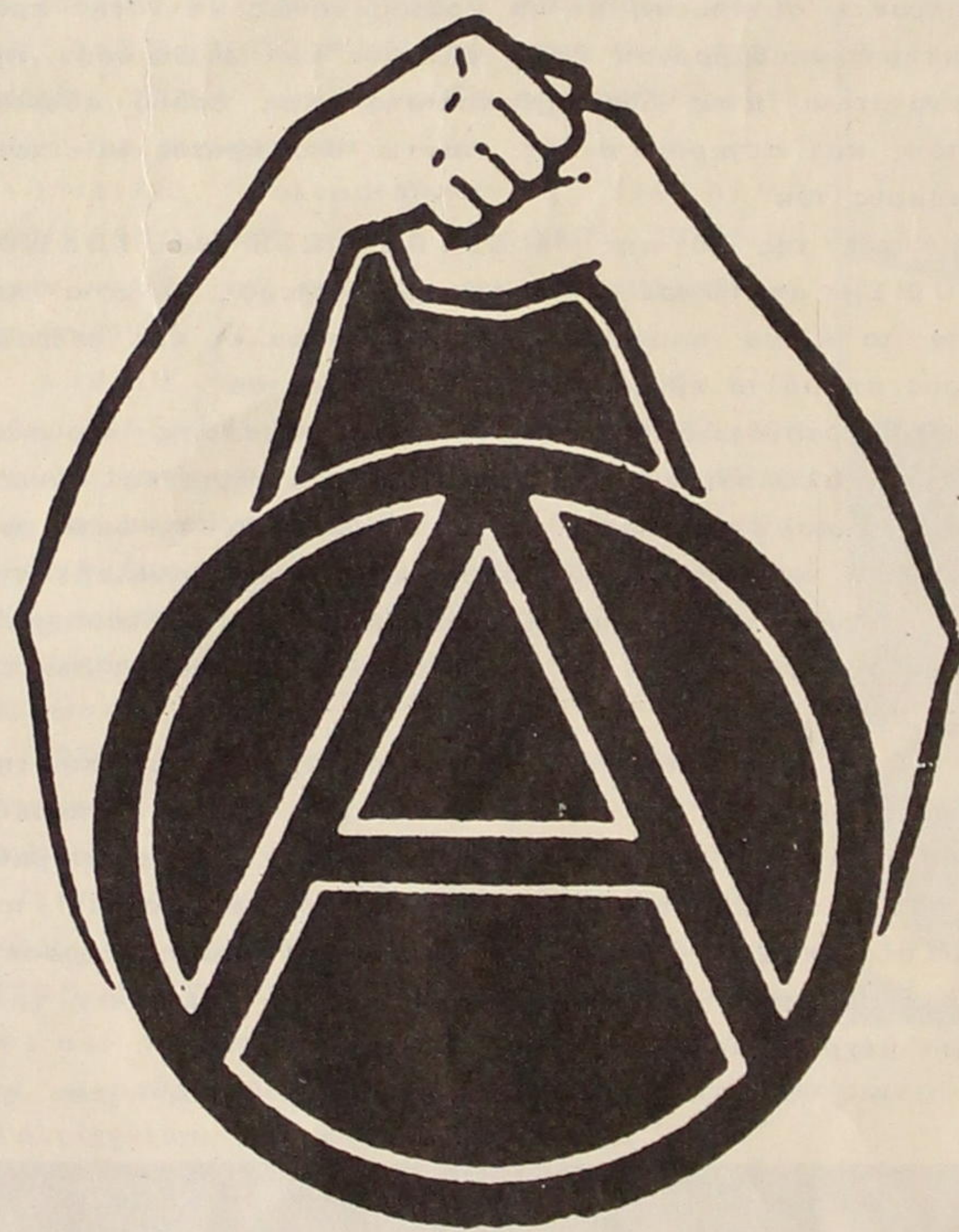
Στην Ελλάδα το οικονομικό μοντέλο έφτασε με κάποια καθυστέρηση - όπως όλα πάντοτε - σημείο εκκίνησης του αποτελεί δε η κυβέρνηση Τζανετάκη και τα προγράμματα των κυρίαρχων πολιτικών κομμάτων ΟΜΟΓΕΝΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ με κεντρικό άξονα την ΑΝΑΠΤΥΞΗ και τον ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟ σε ευρωπαϊκή κατεύθυνση.

Οι μεταξύ τους αντιθέσεις γίνονται ηπιώτερες και ο ανταγωνισμός βρίσκεται πια στη δυνατότητα του κάθε κόμματος να πλειοδοτήσει στην οικονομική διαχείριση και την επονομαζόμενη «κοινωνική σταθερότητα».

Αηλαδή η ουσία πλέον και η προοπτική του καθεστώτος είναι ο μονόδρομος του νεοφιλευθερισμού και το ζήτημα μεταξύ τους σ' επίπεδο εξουσίας είναι απλά ποιος θα τον διαχειρίζεται.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες ως φυσική συνέπεια η καταστολή προσλαμβάνει νέες ολοκληρωτικές διαστάσεις.

Η κοινωνία της απόλυτης στήης νεκροταφείου η κοινωνία χωρίς αντιστάσεις με το άτομο παθητικό και άβουλο, ιστορικά χρεωκοπημένο, που δεν θα φέρνει εμπόδια αντίθετα ενεργητικά θα διευκολύνει την αγωνιώδη τους προσπάθεια σήμερα από την μια να αποσπάσουν επενδύσεις και κεφάλαια από τους Αμερικάνους και Ευρωπαίους συμμάχους και από την άλλη να αναλάβουν τον ρόλο του «χωροφύλακα» στον πολυτάραχο από τις εθνικ-

στικές εκρήξεις χώρο των Βαλκανίων, αποτελεί όρο επιβίωσης για τα ντόπια αφεντικά μέσα στο σύγχρονο άθλο διεθνοποιημένο καπιταλιστικό ανταγωνισμό της κυρίαρχης.

Κάτι τέτοιο επιχειρεί να πετύχει η κυβέρνηση στην Ελλάδα σήμερα, υιοθετώντας τις ανάλογες αναφορές και τα προσχήματα που χρησιμοποιούν οι Αμερικάνοι προκειμένου να επιβάλλουν την πλήρη τάξη τους σ' όλον τον κόσμο.

Τα προσχήματα είναι δύο ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ και ΝΑΡΚΟΤΙΚΑ. Αν αυτά είναι τα προσχήματα των Αμερικάνων για να νομιμοποιούν την εγκληματική τους δράση σ' όποιο σημείο του πλανήτη επιθυμούν, για την κυβέρνηση στην Ελλάδα είναι προσχήματα για να επιβάλλουν και να επεκτείνουν την ΒΙΑ τρομοκρατώντας ολόκληρη την κοινωνία.

Κάτω από τον όρο «Τρομοκρατία», όσοι έσυραν για άλλη μια φορά την ανθρωπότητα σε ένα αμαρτοκύλιμα στο βωμό της επέκτασης και διατήρησης της κυριαρχίας τους σκόπημα τείνουν αφενός να συμπεριλάβουν όλες τις αντικαθεστωτικές πρακτικές και αφετέρου να κατασκευάσουν ένα ιστορικό μέσο πάλης την ένοπλη αντίσταση στη συνείδηση των εξουσιαζόμενων.

Μέσα από μια τέτοια λοιπόν ύπουλη και χυδαία προσπάθεια εγκληματικοποίησης και αποπολιτικοποίησης της ένοπλης πάλης επιχειρείται η νομιμοποίηση της εγγενούς

του κράτους βίας και αυθαρεσίας που αποσκοπεί ακριβώς άμεσα και κατ' αρχήν στην αποδυνάμωση, την απομόνωση και εξόντωση των ένοπλων αγωνιστών.

Αυτόματα όμως οι επεκτατικές επιλογές του κράτους διεισδύουν στην κοινωνία με ολοκληρωτικό τρόπο συνολτικοποιώντας την στρατηγική της επίθεσής του. Οι ένοπλοι αναζητούνται παντού, έτσι ώστε η καταστολή να είναι προσπελάσιμη σε κάθε χώρο, αλλά και σε κάθε άτομο, με γνωστές συνέπειες..

Η δε μέσα στα πλαίσια της κατευθυνόμενης Ευρωπαϊκής ενοποίησης το Ελληνικό κράτος ακολουθούσε από καιρό τους πατρώνες του συμμετέχοντας στο κοινό πανευρωπαϊκό επιτελικό και κατευθυντήριο όργανο ΤΡΕΒΙ (Συμβούλιο υπουργών Εσωτερικών και Δημόσιας Τάξης των χωρών της ΕΟΚ) και εναρμονίζονταν στην οργάνωση της συστηματικότερης ενίσχυσης των χωρών της κοινότητας με την χρησιμοποίηση κοινών μηχανισμών και μέσων και την σταδιακή ευθυγράμμιση της σχετικής νομοθεσίας.

Έτσι

Στις 10/10/88 η επικύρωση της «Σύμβασης για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας» του Συμβουλίου της Ευρώπης στο Ελληνικό κοινοβούλιο κατάρτησε εκτός των άλλων το πολιτικό άσυλο και από τότε γνωμάστε μάρτυρες σεφιάς απελάσεων τουρκικών, κούρδων και παλαιστινίων αγωνιστών ενώ ο Χαμντάν εδώ και τρία χρόνια μετατράπηκε σε αντικείμενο μιας άθλιας συναλλαγής σκοπιμοτήτων με τους αμερικάνους.

Δύο εβδομάδες μετά την επίθεση στο κρουαζιερόπλοιο «Σίτινσφ Πόρος» ο τότε υπουργός δημόσιας τάξης ανακοινώνει και στη συνέχεια δημιουργείται «Τμήμα εξακρίβωσης» με σκοπό σύμφωνο με δηλώσεις του «τη συλλογή πληροφοριών και την παρακολούθηση ατόμων και κυρίως ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΩΝ ΟΜΑΔΩΝ ημεδαπών και αλλοδαπών για την πρόληψη και καταστολή ενεργειών που στρέφονται με την χρήση βίας και εν γένει τρομοκρατικών μέσων κατά των πολλών και της ασφάλειας του κράτους και του δημοκρατικού πολιτεύματος» στελεχωμένου με «ότι το καλύτερο από τεχνικής πλευράς διαθέτει σήμερα το ελληνικό κράτος».

Τον Φεβρουάριο του '89 με πρόφαση τις ενέργειες της «17 ΝΟΕΜΒΡΗ» και της «1η ΜΑΗ» αναγγέλλονται «αντιτρομοκρατικά μέτρα», όπως νομιμοποίηση συλλήψεων δίχως ένταλμα, μπλόκα και έλεγχοι στους δρόμους επιτήρηση με ελκώπτερα.

Μετά την εκτέλεση του βουλευτή της Ν. Δημοκρατίας Π. Μπακογιάννη από την «17 ΝΟΕΜΒΡΗ» η υπόσχεση για «αντιτρομοκρατικό» νόμο είναι σαφής ενώ χρηματοδοτούνται με 3 δις (!) για τεχνολογικό εξοπλισμό οι δωκιτικές αρχές.

Αίτιο αργότερα η οριστική επίλυση - σταθεροποίηση του

συνέχεια από σελ. 5

ζητήματος της διαχείρισης της εξουσίας τον Απρίλιο του '90, με την ταυτόχρονη αποδοχή από το σύνολο του κομματικοπολιτικού φάσματος της πρωταρχικότητας της καπιταλιστικής κοινοβουλευτικής ομαλότητας «έλυσε τα τα χέρια» στους προελαύνοντες λακέδες της Ν. Δημοκρατίας που εποφθαλμιούσαν για να επιθεθούν με τον πιο βίαιο τρόπο ενάντια στις δυνάμεις της πραγματικής κοινωνικής αντίστασης στην Ελλάδα, επηρεάζοντας έτσι να ολοκληρώσουν, ότι για συγκυριακούς μικροπολιτικούς λόγους δεν ολοκλήρωσε το ΠΑΣΟΚ και ότι λόγω κοινοβουλευτικής κρίσης δεν διατίθονταν να πραγματοποιήσουν η κυβέρνηση Τζανετάκη και η «Οικουμενική».

Ήδη μετά τις συγκρούσεις στα Χανιά (Αύγουστος '90) τα πράγματα γίνονται ξεκάθαρα με ένα χορό εξαγγελόμενων κυβερνητικών μέτρων, μεταξύ άλλων 170, θεσμοθέτηση συνεργασίας ΜΟ ΣΑΝΤ-ΣΙΑ, πολιτικό άσυλο (Χαμντάν, Φολίνι, Φαλκεστάιν κλπ), που προλαβαίνουν ακριβώς το έδαφος για τον επερχόμενο «αντιπρομοκρατικό» που ήταν ήδη στις προθέσεις τους.

Στις 8 Νοέμβρη 1990, ένα τυχαίο τραγικό περιστατικό, η έκρηξη βόμβας στα χέρια του κοινωνικού αγωνιστή Κ. Μαζοκόπου που έχει ως συνέχεια το σοβαρότατο τραυματισμό του, επισπεύδει την κυοφορούμενη κορύφωση της κρατικής καταστολής στην κατεύθυνση της επεξεργούμενης εκμηδένωσης και εξόντωσης κάθε κοινωνικής αντίστασης στην Ελλάδα.

Το ψέμα, η αντιστροφή και η παραπληροφόρηση, η δήθεν «αντιπρομοκρατική» ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ, έγιναν το χυδαίο όργανο μιας μαζικής πλύσης εγκεφάλου με στόχο την πολυπόθητη για το κράτος κοινωνική συνένωση σε μία ανελεύθερη κοινωνία.

Γίναμε όλοι μάρτυρες μιας ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑΣ ΔΥΟΚΩΣΗΣ, στην σπουδή των μηχανισμών καταστολής να αποδώσουν «αντιπρομοκρατικό» έργο, ωθούνε από την πολιτική σκοπιμότητα που περιγράψαμε (στην αρχή).

Ετσι κι ύστερα από ένα σχετικό λάσπη, συκοφαντίας και υποκρισίας χρωάνουν τον Μαζοκόπο ως μέλος της Ε.Ο. «Ε.Α.», αφού όπως ισχυρίζονται βρέθηκε προκήρυξη της στην αποθήκη της οδού Μαυρικίου ενώ λίγες μέρες αργότερα, κι ύστερα από ένα γενικευμένο πογκρόμ ερευνών και ανακρίσεων, συλλαμβάνουν ως μέλη της «Ε.Α.» τους κοινωνικούς αγωνιστές: Γ.Μ. Πουκεσίδη, Σπ. Κογώνη, Ρ.Μ. Μ. Πέργκνερ, εξασφαλίζοντας κατ' αρχήν, για όλες τις κατηγορίες που με ευκολία εκσφενδονίζουν, το αβατά, το σκοτάδι και την σιωπή φυσικά με την κάλυψη των νόμων.

Το κλίμα που δημιουργούν και οι κινήσεις που κάνουν, ήταν αρκετά, για να διαπιστώσουμε από την πρώτη κιόλας στιγμή την ασφαλιστική λογική και τακτική που ήταν και πάλι η ίδια όπως 3 χρόνια περίπου πριν, με την ενψυχρώ δολοφονία του Μ. Πρέκα και την γνωστή σκευωρία σε βάρος 4 άλλων κοινωνικών αγωνιστών.

Με αυθαίρετη βάση, ότι ο Μαζοκόπος είναι ντε φακτο μέλος της «Ε.Α.», και σύμφωνα με το σκεπτικό τους ότι όλες οι οργανώσεις ένοπλης πάλης στην Ελλάδα είναι μία ή τουλάχιστον σχετίζονται μεταξύ τους και όλες αυτές σχετίζονται οπωσδήποτε με τους αναρχικούς, ενώ τώρα μας προέκυψε στο επίκεντρο και η ανομοιογενής

Κ.Υ.Κ.Π.Δ., με μια σειρά δηλαδή από αυθαίρετες αφαιρέσεις και ακροβατισμούς προσπάθησαν να δημιουργήσουν την εντύπωση, ότι εξάρθρωσαν τις ενοπλες οργανώσεις συνδέοντας άτομα σχήματα και ομάδες με ενέργειες για τις οποίες οι ίδιοι δεν επωμίζονται την ευθύνη.

Από την πρώτη όμως στιγμή και μέρα με την μέρα τα ασφαλιστικά επεξηρήματα εξασθενούν - ΣΗΜΕΡΑ ΟΥΤΕ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΗΜ. ΤΑΞΗΣ ΜΠΛΑΕΙ ΓΙΑ «ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ» ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΣΤΗΝ «ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΑΖΟΚΟΠΟΥ», ΕΝΩ Η ΙΔΙΑ ΔΑΕΕΒ ΥΠΟΒΑΘΜΙΣΤΗΚΕ ΩΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ - για να αποδειχτεί και επιβεβαιωθεί ότι το αποτέλεσμα η δώγκωση της πραγματικότητας σε ότι αφορά τον Κ.Μαζοκόπο και η σκευωρία σε βάρος των άλλων τριών, δεν ήταν αποτέλε-

σμα της αναμφισβήτητα αδυναμίας και αναποτελεσματικής αστυνομικής λογικής αλλά ΑΝΤΙΘΕΤΑ απόρροια της επικράτησης της πανίσχυρης πολιτικής σκοπιμότητας που κατευθύνεται άμεσα στην απομόνωση και εξόντωση εκείνων των προταγμάτων της αντίστασης που προωθούν την έμπρακτη σύγκρουση με το κράτος καθώς και στην πληπτική αποθάρρυνση όσων βλέπουν και επιδιώκουν την δυνατότητα μιας δραστηριοποίησης με όρους αδωάκτους και συγκρουσιακούς ενάντια στο κράτος και τους θεσμούς του.

Αυτής της λογικής δε ΣΥΜΠΥΚΝΩΣΗ και ΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΣΗ αποτέλεσε ο «αντιπρομοκρατικός», ή ποιο σωστά το κλίμα που επεξεργήθηκε να επιβάλει και επέβαλε προς στιγμή το κράτος για την ψήφισή του.

Οι θρασυδεδυμένοι τρομολάγνοι της κρατικής εξουσίας μεύανε άλλωστε άναυδοι από την αταλάντευτη και ανυποχώρητη πολιτική στάση του Κ. Μαζοκόπου τα όρα των ευθυνών των οποίων ευθαρσώς μέχρι τώρα ανέλαβε την ευθύνη, δεν επιδέχονται περιπτώσεις και δεν υποσημαίνουν συμμετοχή στην «Ε.Α.» όπως ισχυρίζονται οι δώκτες αρχές.

Ετσι μετά από αυτό το κράτος προσπαθεί από την μία να σπείρει την αμφιβολία (βλ. ατζέντα Μαζοκόπου) και από την άλλη να αποσπώσει και να υποβαθμίσει την ακεραιότητα αυτής κοινωνικοπολιτικής στάσης του Κ.Μαζοκόπου, ο οποίος μ' αυτή του την στάση υπεράσπτε σε όλους τους κοινωνικούς αγώνες των τελευταίων χρόνων μέχρι σήμερα.

Όλους τους κοινωνικούς αγώνες ακριβέστερα που εί-

χαν τον χαρακτήρα της ουσιαστικής αντιπαράθεσης με το κράτος σε πολλούς από τους οποίους συμμετείχε και ο ίδιος.

Ο Κ.Μαζοκόπος λοιπόν, αγωνίστηκε μαζί μ' όλους εκείνους που το 1975 συμμετείχαν στην Πανοκοσμική απεργία, το '76 ενάντια στην εφαρμογή του νόμου 330 που απαγόρευε την αυτοοργανωμένη άγρια απεργία, στις αρχές της δεκαετίας του '80 στο κίνημα συμπαράστασης στους εξεγερμένους των φυλακών, δώχτηκε γιατί ήταν σ' αυτούς που κατέδειξαν ότι ΟΙ ΜΠΑΤΕΟΙ ΠΟΥΛΑΝΕ ΤΗΝ ΗΡΩΙΝΗ.

Ενάντια στην γενικευμένη λεηλασία των ανθρωπίνων συνειδήσεων και βιώνοντας στο πετσί του την βία και εκμετάλλευση του συστήματος επί 17 χρόνια δεν έπαψε να αγωνίζεται στιγμή και είναι μία υποδεχόμενη κή προσωποποίηση της μαχητικότητας των κοινωνικών αγώνων όλα αυτά τα χρόνια.

Ετσι ακόμα και μετά την τυχαία σύλληψή του, τραυματισμένος βαριά, στέκεται μ' αξιοπρέπεια απέναντι στους δώκτες του ενώ λίγο αργότερα ξεκινάει απεργία πείνας και δέσφας με κίνδυνο της ζωής του, για να σπάσει την επεξεργούμενη εφαρμογή του «αντιπρομοκρατικού» πανω του αφού όπως ο ίδιος δήλωνε μεταξύ άλλων «αυτό που έχω μάθει είναι να διεκδικώ, να αντιστέκομαι και να αγωνίζομαι».

Ετσι νομίζουμε ότι σήμερα, σε μια εποχή συνολικής επίθεσης εναντίον στα νοήματα και τις αξίες της ανατρεπτικής πολιτικής φιλοσοφίας σε μια εποχή που ο κοινωνικός ανταγωνισμός τένει να εγκλωστεί παραμορφωτικά στην αφαίρεση μιας κρατικής διαμεσολάβησης από την αστυνοκρατική φιλοσοφία των πολιτικών και κοινωνικών δικαωμάτων, σε μια εποχή που οι κοινωνικοί αγώνες περπατούν με όρους αμυντικής οχύρωσης στην διατήρηση των εκκτημένων, η

αδωμψβήτητη συνέπεια και συνέχεια του αγώνα του Κ. Μαζοκόπου, οι επαναστατικές αρχές και η ηθική τις οποίες προσωποποιεί δεν αφήνουν περιθώρια για υπεκφυγές και στρουθοκαμηλισμό ενώ την ίδια στιγμή συνεισφέρουν ως υπόδειγμα τα μέγιστα στην άθληση του επιζητούμενου ταξικού μίσους που ξέρει να ανακαλύπτει δρόμους και τρόπους για να διακπαφώσει σωστά την συγκρουσιακή του σχέση με τους βιαστές της ανθρώπινης ελευθερίας.

Και είναι γι' αυτόν τον λόγο που ενάντια στα μηνύματα των καιρών, με την ελευθερία τόσο τραγικά προσβεβλημένη και το κράτος τόσο ενδυναμωμένο από την απουσία επαναστατικής αυτοπεποίθησης που η έμπρακτη αλληλεγγύη στον κοινωνικό αγωνιστή Κ. Μαζοκόπο σήμερα, προϋποθέτει και ταυτόχρονα σημαίνει:

✚ την αντίσταση στην μικροεπείδα χυδαιότητα και τον κυνισμό, ως προωθούμενα κυρίαρχα πρότυπα συμπεριφοράς

✚ την αντίσταση στην κοινωνική υποταγή και αποχάνωση μπροστά στο Οργουελικό κράτος του ορθολογισμού

✚ την αντίσταση στην επεξεργούμενη μετατροπή της Ελληνικής κοινωνίας σ' ένα απέραντο χαφιεδοχώρο με την ανάδειξη της ΑΝΔΙΟΤΕΛΟΥΣ αλληλεγγύης ως αναπαλλοτρίωτου προτάγματος ζωής

✚ την άρνηση της διαπραγματεύσεως των επαναστατικών προταγμάτων σ' επίπεδο νομιμότητας με το κράτος, κάτι που άλλωστε σημαίνει έτσι την αυτοαναίρεση τους και την άρνηση της ανιστομικής απεύθυνσης σε «επιφανείς παράγοντες της δημόσιας ζωής».

✚ την συνειδητή υπέρβαση της συμβατικότητας και της ανημπορίας, υπο το βάρος του τεχνικά συντηρούμενου μύθου της παντοδυναμίας του κράτους ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟ κριτήριο της οποίας δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι η αποτελεσματικότητα ή μη μιας τέτοιας επιλογής. Κάτι τέτοιο αν από την μια δεν μπορεί να προβλεφτεί από την άλλη μάλλον δέχεται να εμφορείται από την λογική της «καβάζαφ». Είναι η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ που «επιβάλλει» την αντίσταση κατ' αρχήν και τίποτε άλλο και σ' αυτά τα πλαίσια το πιθανό οποιοδήποτε κόστος οφείλει να είναι εκ των προτέρων ξεκάθαρο στον καθένα, και τέλος

✚ την έμπρακτη άρνηση των νόμων και των θεσμών της κυριαρχίας στην κατεύθυνση της δημιουργίας μιας υποδομής δράσης που επιδιώκει την ανάδειξη της ανταγωνιστικής της επικυδυνότητας ως προς το κράτος και όχι την μετατροπή της σ' ένα σοβαροφανές ακίνδυνο πολιτικό κατοκίδιο.

Καταλήγοντας, θα θέλαμε για άλλη μια φορά να επαναδιακρινώσουμε ότι - για λόγους ηθικούς φιλοσοφικούς κοινωνικούς και πολιτικούς με συνειδηση της ευθύνης των όσων διατυπώνουμε και νιώθοντας υπόλογοι ως προς αυτά, πρώτα απ' όλα έναντι της συνειδήσεώς μας - στην ολική επίθεση του κράτους και των μηχανισμών του δεν μπορούμε παρά να απαντούμε με την ολική απόρριψη της εξουσιαστικής επικυριαρχίας στη ζωή μας, στα πλαίσια της οποίας η έκφραση αλληλεγγύης στον αγωνιστή Κ.Μαζοκόπο καθίσταται πλέον αυτονόητη και αναπόφευκτη..

Γ. Σερύνης «Η κρατική καταστολή από την μεταπολίτευση μέχρι την υπόθεση Μαζοκόπου»

Η κρατική καταστολή ενάντια στους ταξικούς - κοινωνικούς αγώνες είναι πραγματικότητα. Απορρέει από την εξουσία, το κράτος και τους μηχανισμούς του. Εξουσία και κράτος λειτουργούν συγκεντρωτικά, ιεραρχικά, στεγανά και ελέγχουν τα πάντα με κάθε τρομοκρατικό, απάνθρωπο, φασιστικό μέσο προκειμένου να περφορρυσούν και να διασφαλίσουν τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης των κεφαλαιοκρατών.

Πρέπει όσοι κατανοούν το λόγο ύπαρξης και λειτουργίας του κράτους να πιάσουν να ξαφνιάζονται από την συμπεριφορά, υιοτροπία, λογική και πρακτική του. Λες και περιμέναμε κάτι άλλα. Τέτοιες «ψευδαισθήσεις» τρέφουν τα κόμματα στους οπαδούς τους, ότι τάχα παλεύουν για το καλό κράτος, όπως το κράτος πρόνοιας και το κράτος δικαίου.

Η λειτουργία των κομμάτων με την ιεραρχική συγκεντρωτική τους δομή, ανάλογη με αυτή του κράτους, εφαρμόζει και στους ίδιους τους οπαδούς τους καταστολή, παλαιότερα με εκτελέσεις, τώρα με διαγραφές, λασπολογίες, χυδαυολογίες σε όσους φυσικά έχουν άλλη άποψη. Άλλωστε τα κόμματα δεν είναι τίποτα άλλο παρά εταιρίες με σαζόντων μεταξύ καταπιεστών και καταπιεζομένων.

Το κράτος αποτελείται από τρεις κύριους μηχανισμούς: 1) Στρατό, 2) Αστυνομία, 3) Δικαιοσύνη. Στηρίζεται ακόμα σε ορισμένα δεκανίκια, όπως τους μισθοφόρους της δημοσιογραφίας και μέσων μαζικής ενημέρωσης, πληρωμένους ψυχιάτρους που στελεχώνουν τα κολαστήρια που λέγονται ψυχιατρεία, μεγαλοδικηγόρους, εκκλησία και πληρωμένους διανοούμενους του πολιτιστικού κατεστημένου.

Από την ίδρυση του Νεοελληνικού κράτους το 1821 μέχρι σήμερα, το κράτος καταστέλλει κάθε μορφή αντίστασης για κοινωνική απελευθέρωση. Ακόμη και τους Κολοκοτρώνη - Μακρυγιάννη και άλλους αγωνιστές τους εξόρισαν ή προσπάθησαν να τους εξοντώσουν, επειδή ήταν ενάντια στον συγκεντρωτισμό. Κύριες επιλογές τους ήταν και είναι άνθρωποι και οργανώσεις που αμφισβητούσαν το κράτος και την εξουσία.

Στην Ελλάδα μετά το '74, με την αποχώρηση της στρατιωτικής κυβέρνησης και την επανατοποθέτηση του καραμανλικού κοινοβουλευτικού καθεστώτος, η κρατική καταστολή συνεχίστηκε ενάντια σ' αυτούς που δεν δέχτηκαν το νέο δικτατορικό καθεστώς με κοινοβουλευτικό μανδύα, δηλαδή αυτούς που δεν συμβιβάζονται και δεν δέχονται το κράτος και την ύπαρξη της κοινωνίας εκμετάλλευσης - καταπίεσης.

Τα tanks μπαίνουν στους στρατώνες για να τα χρησιμοποήσουν όταν θεωρήσουν αναγκαία. Στη θέση τους έρχονται τα ΜΑΤ - ΜΕΑ, ροπαλοφόροι, κανονόγιοι κατασταλτικοί νόμοι όπως ο τρομοκρατικός νόμος 774 (ειδικός νόμος για διαδηλώσεις), νέο ιδιώνυμο, ποινικοποίηση των ταξικών - κοινωνικών αγώνων, αντεργατικός νόμος 330 με αποτέλεσμα πάνω από 20.000 απολύσεις συνδικαλιστών - αγωνιστών της αυτονομίας του εργατικού κινήματος, το φακέλωμα τους για να μη βρίσκουν πουθενά εργασία, ποινικοποίηση της ταξικής αλληλεγγύης με συνεπεία συλλήψεις, φυλακίσεις, απαγόρευση συγκεντρώσεων σε ανοιχτούς χώρους με αποκορύφωμα δολοφονίες και σκευωρίες αγωνιστών.

Οι κυριότερες δολοφονίες αγωνιστών, στησίματα σκευωρών και πράξεις καταστολής είναι:

Δολοφονείται την 1η Μάη 1976, σε σκηνοθετημένο τροχαίο, ο αγωνιστής του αντιδικτατορικού αγώνα ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ.

Ξαπνύεται στο νοσοκομείο την ίδια μέρα ο μαθητής ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΕΙΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ χτυπημένος την προηγούμενη σε αψωκόληση από την αστυνομία.

22/7/76. Συλλαμβάνεται στην Αθήνα ο Γερμανός αγωνιστής ΡΟΛΦ ΠΟΛΕ που απελευνεται μετά από πολύμηνο δικαστικό αγώνα.

13/7/77. Με 4 σφαίρες σκοτώνεται από αστυνομικούς

ο ελαυχρωματιστής Γ. ΚΕΧΑΪΔΗΣ.

24/8/77. Αυτοπυροβολείται ο αγωνιστής ναυτικός ΛΕΒΕΡΑΤΟΣ ΠΑΝΑΓΩΤΗΣ που έπαιξε δραστήριο ρόλο σε κατάληψη εμπορικού πλοίου στη Βραζιλία και αφού κυνηγήθηκε άγρια για την πράξη του επί τρία χρόνια. Πάντως οι συνθήκες του θανάτου του παραμένουν σκοτεινές.

20/10/77. Δολοφονείται ο αντάρτης πόλης ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΣΙΜΗΣ στο εργοστάσιο AEG στο Ρέντη σε σύγκρουση με αστυνομικούς.

30/10/77. Συλλαμβάνεται από την Ασφάλεια Πειραιά ο εργάτης Γ. ΣΕΡΦΗΣ και κατηγορείται ότι αυτός σκότωσε τον Χ. ΚΑΣΙΜΗ. Μετά από πολύμηνη κράτηση στις φυλακές αθώνεται παμψηφεί και η κρατική σκευωρία καταρρέει.

28/3/78. Συλλαμβάνονται και δικάζονται σε πολύχρονες ποινές η ΣΟΦΙΑ και ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΥΡΙΤΣΗΣ σε μια κακοστημένη σκευωρία, επειδή στο σπίτι τους βρέθηκε ένα δοχείο με βενζίνη. Ελευθερώνονται σε 4 χρόνια.

11/7/78. Δολοφονείται στο σπίτι του ο αγωνιστής γιατρός ΤΣΙΡΩΝΗΣ από τα αστυνομικά όργανα του υπουργού Μάλκου και συλλαμβάνονται οι Γ. ΣΚΑΝΔΑΛΗΣ και Δ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ.

16/2/80. Συλλαμβάνονται και κρατούνται 14 αγωνιστές επί μήνες σαν μέλη τρομοκρατικής ομάδας (ΟΜΑΔΑ ΖΗΡΙΝΗ). Η σκευωρία καταρρέει και αφήνονται ελεύθεροι.

17/2/80. Συλλαμβάνονται στα Χανιά 7 αγωνιστές σαν μέλη τρομοκρατικής ομάδας (ΟΜΑΔΑ ΧΑΝΙΩΝ), οι οποίοι αφήνονται σύντομα ελεύθεροι.

29/2/80. Συλλαμβάνεται ο αγωνιστής ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΟΥΚΕΤΣΙΔΗΣ σαν ύποπτος εμπρησμού εφορίας. Η σκευωρία καταρρέει και αφήνεται ελεύθερος μετά από πολύμηνη ταλαυώρια και βασανιστήρια.

28/7/80. Πολιτοποιείται η φοιτήτρια ΣΩΤΗΡΙΑ ΒΑΣΙΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ από αυτοκίνητο της εταιρίας ΕΤΜΑ ενώ μοίραζε προκηρύξεις στην πύλη του εργοστασίου.

17/11/80. Δολοφονούνται η ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ και ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΟΥΜΗΣ στην πορεία της επετείου του Πολυτεχνείου από τα ΜΑΤ.

ΑΝΟΙΞΗ του '81. Συλλαμβάνονται οι αδελφές ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΗ για τους εμπρησμούς στα πολυκαταστήματα. Η σκευωρία καταρρέει σύντομα και αφήνονται ελεύθερες με βούλευμα, αυτοκτονεί όμως ο πατέρας τους μην αντέχοντας την πίεση από τα μέσα ενημέρωσης και του κατασταλτικού μηχανισμού πάσης φύσεως της κοινωνίας.

12/1/82. Συλλαμβάνονται 7 καταλήψεις του κινήματος των καταλήψεων και δικάζονται σε πολύμηνη φυλάκιση ΠΙΣΙΜΕΝΗΣ και άλλοι.

18/5/85. Δολοφονείται από αστυνομικούς σε σύγκρουση στον Ικύζη ο αντάρτης πόλης ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗΣ. 17/11/85. Δολοφονείται από τον αστυνομικό Μελίστα, στη Στουρνάρα, ο μαθητής ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΛΤΕΖΑΣ στην επετείου του Πολυτεχνείου. Ο Μελίστας αθώνεται.

1/10/86. Δολοφονείται στην Καλογρέζα ο ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΡΕΚΑΣ σε σύγκρουση με την Αστυνομία.

2/10/86. Συλλαμβάνονται οι αγωνιστές Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ, Β. ΒΟΓΙΑΤΖΗ, Κ. ΣΜΥΡΝΑΙΩΣ, και Χ. ΜΑΡΕΝΟΣ για σύσταση τρομοκρατικής ομάδας και μετά από πολύμηνη φυλάκιση απελευθερώνονται καταρρώντας μια κακοστημένη σκευωρία.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ '90. Μετά το ατύχημα με αποτέλεσμα τον ακρωτηριασμό του χεριού και το χάσιμο του ματιού του

αγωνιστή ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΖΟΚΟΠΟΥ συλλαμβάνονται πάλι οι Γ. ΜΠΟΥΚΕΤΣΙΔΗΣ, ΡΟΖΙΝΑ ΜΠΕΡΚΝΕΡ, και ΣΠΥΡΟΣ ΚΟΓΙΑΝΗΣ σε μια κακοστημένη σκευωρία για να στηρίξουν την ψήφιση του νέου τρομοκρατικού νόμου. Μετά όμως 37 μέρες απεργίας πέντας και κινητοποίηση αλληλεγγύης λευτερώνονται ενώ ο ΜΑΖΟΚΟΠΟΣ παραμένει στη φυλακή και ο αγώνας συνεχίζεται για την λευτεριά του.

ΓΕΝΑΡΗΣ '91. Κατά την διάρκεια των μαθητικών καταλήψεων, σε λύκειο της Πάτρας δολοφονείται ο αγωνιστής καθηγητής ΝΙΚΟΣ ΤΕΜΠΟΝΕΡΑΣ, από κομματικούς τραμπούκους της κυβέρνησης.

Υπόθεση ΑΡΑΒΗΣΟΥ, ΣΚΕΥΩΡΙΑ Φ.Μ.Σ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Υπόθεση αεροδρομίου Σπατών. Υπόθεση κατασκευής πετροχημικού εργοστασίου στο Νεοχώρι Αγρινίου και πάρα πολλά άλλα γεγονότα που χρεώνονται μέρες για να

αναφερθούν.

Όλα αυτά είναι λίγο πολύ γνωστά και το αντιεξουσιαστικό κίνημα της αμφισβήτησης τάχει ζήσει στην καμπούρα του. Είναι αυτό το ταξικό κοινωνικό κίνημα που δοκιμάζονται όλα τα κατασταλτικά μέσα και μέτρα με νόμους γραφτούς και άγραφους, προκειμένου να κάμψουν και να καταστείλουν την φωνή μας και τον αγώνα μας. Για το κοινωνικό αντιεξουσιαστικό κίνημα η αγωνία και ο αγώνας είναι η κατάργηση του κράτους και κάθε μορφής εξουσίας. Ο αγώνας είναι δύσκολος, μακρύς και τον βλέπουμε μέσα από την ιστορική προοπτική του κινήματος. Χρειάζεται υπομονή και επιμονή. Εμείς δεν ζητάμε ψηφοφόρους οπαδούς, εμείς δεν τρέφουμε ψευδαισθήσεις, δεν επιδιώκουμε την αντικατάσταση μιας εξουσίας με άλλη, δηλαδή δεν κάνουμε πολιτική.

Σαν στόχο πρέπει να έχουμε την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση, ανατρέπωντας την παραδοσιακή συγκεντρωτική ιεραρχική οργάνωση της κοινωνίας, προτείνοντας διαρκή αγώνα και εξέργεση μέσα από την ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ και συντονισμό στους χώρους εργασίας και στη κοινωνία.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ:

Κάτω από την επιφάνεια της νίκης των συμμάχων αρχίζει να φγουράρει ο πυθμένας του προβλήματος όχι μόνο στην περίπτωση του Περσικού Κόλπου αλλά σε ολόκληρο σχεδόν τον πλανήτη. Οι ιαχές της νίκης και τα παρατεταμένα χειροκροτήματα θαυμασμού στους νικητές δεν άργησαν να καλυφθούν από τις απεγνωσμένες κραυγές εκατομμυρίων ανθρώπων στις πλάτες των οποίων παύθηκε ένα ακόμη παιχνίδι εξουσίας και κυριαρχίας από αυτούς που προστάζουν την μοίρα του παρόντος και του μέλλοντος. Κούρδοι, Ιρακνοί και Παλαιστίνιοι μέσα από τραγικές εμπειρίες δεκαετιών κλήθηκαν για άλλη μια φορά να παίξουν τον ρόλο του θύματος στο θέατρο του πολέμου που σκηνοθέτησαν οι δεικτάτορες της Μ. Ανατολής και των Αραβικών κρατών μαζί με δυτικούς δημοκράτες. Όμως δε φτάνουν οι ηγέτες για να γίνει ένας πόλεμος. Χρειάζονται εκατομμύρια μάζες ανθρώπων να ακολουθούν τις προταγές τους. Έτσι η τραγωδία ολοκληρώθηκε μέσα από μια «παράδοξη» συμμετοχή και συνενοχή τους. Η απάθεια, ο κυνισμός, η κροκοδείλια μοιρία και οι φύλαν-

ΤΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

ΙΡΑΚ

Το τέλος του πολέμου βρήκε το Ιράκ καταστραμμένο. Η κατάσταση στην οποία βρίσκεται η παροχή υγείας, η προμήθεια τροφίμων, η παροχή νερού και ηλεκτρικού είναι κάτι παραπάνω από τραγική. Σύμφωνα με τις διαπιστώσεις του ΟΗΕ το Ιράκ επέστρεψε στην προβιομηχανική εποχή. Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι χρειάζεται πέντε χρόνια για να αποκατασταθεί το ηλεκτρικό ρεύμα και 30 δις δολάρια για να ξαναφτιαχτούν μόνο οι γεφυρές και οι δρόμοι. Επιπλέον το 90% των εσόδων του προέρχονται από τα πετρέλαια και η αποκατάσταση των καταστροφών στο Κουβέιτ και στον Κόλπο γενικότερα, είναι στην δική του ευθύνη. Αν προστεθεί η χολέρα και ο τύφος που κάνουν την εμφάνισή τους μαζί με τις καταστραμμένες πετρελαιοπηγές δεν χρειάζεται νομίζουμε να επεκταθούμε περισσότερο για να διαπιστώσουμε τα «δώρα» του πολέμου που άφησαν οι σύμμαχοι και το καθεστώς Μπάσθ στους Ιρακινούς πολίτες.

Στην τραγωδία όμως των Ιρακινών ήρθε να προστεθεί η τραγωδία των Κούρδων στον Βορρά και των Σιιτών στον Νότο.

Η ιερή συμμαχία του αντι-Ιρακινού μετώπου με επικεφαλής τον αμερικανό ηγεμόνα ξαναμελετήσαν φαίνεται την μακιαβελική πραγματεία και αποφόρτισαν να παίξουν ένα παμπάλαιο έργο.

Με το που ο πόλεμος άρχισε να γέρνει προς την πλευρά τους ο ραδιοσταθμός «Φωνή του ελεύθερου Ιράκ» χρηματοδοτούμενος από την CIA άρχισε να καλεί τους Ιρακινούς σε εξέγερση κατά του Σαντάμ, οι δε ηγέτες των συμμάχων δεν παρέλειπαν σε κάθε διάγγελμά τους να μοιράζουν υποσχέσεις. Οι πιο «ευκολοί» σε τέτοιου είδους μηνύματα δεν ήταν άλλοι από τους διπλά καταπιεσμένους Κούρδους και Σιίτες, μια εκ των υστέρων δήλωση του υπουργού εξωτερικών της Μ. Βρετανίας, Ντάγκλας Χερτ, αποκάλυψε το όλο παιχνίδι που παίχτηκε: «Ο Σαντάμ δεν μπορεί να ανατραπεί από Κούρδους ή Σιίτες αλλά από Ιρακινούς που είναι στο κέντρο λήψης των αποφάσεων».

Αποκαλυπτική μα και μακάβρια αλήθεια, γιατί στοίχισε το αίμα χιλιάδων αμάχων που μέσα σε λίγες βδομάδες μετατράπηκαν σε πρόσφυγες και βουνοπλαγίτες για να σωθούν από την καταδικαστική mania του στρατού του Σαντάμ.

Αυτό που έπρεπε να κάνουν μόνοι τους χωρίς υποβοηθείς οι εξεγερμένοι του Βορρά και του Νότου και πολύ πριν ξεσπάσει ο πόλεμος, το κάνουν καθ' υπόδειξη των συμμάχων στο τέλος του πολέμου και χάσαν. Χάσαν την δικιά τους ορμή και τώρα γυρεύουν δεκακίλια με παρακάλια, από αυτούς που τους υποσχέθηκαν για άλλη μια φορά «γη και ύδωρ». Και αυτή η μομφή απευθύνεται κύρια στους Κούρδους που η ιστορία τους δεν είναι τίποτα άλλο από εναλλαγή της προδοσίας και της υποταγής στη μοίρα που τους χάραξαν οι αυτόκλητοι προστάτες τους. Τα ίδια πάθαν το '20 από τους Αγγλους, το '24 από τον Ατατούρκ, τα ίδια από τον Σάχη της Περσίας το '75 υποβοηθούμενων των αμερικανών, τα ίδια το '80, τα ίδια το '88, τα ίδια και τώρα. Και σαν να μην φτάνουν όλα αυτά έχουν στην ράχη τους θλιβερούς ηγέτες τύπου

Μπαρζανί και Ταλαμπανί, που οι προσωπικές τους φιλοδοξίες για την εξουσία έχουν οδηγήσει τον Κούρδικο λαό στην μιζέρια και την ταπείνωση.

Το παιχνίδι που παίχτηκε σε βάρος των Κούρδων και των Σιιτών δεν είχε τίποτα το μυστήριο εκτός από την ηλιθιότητα των εγκεφάλων που το σκαρφάλισαν. Αν οι Κούρδοι νικούσαν στο Βορρά άνοιγε μια πληγή σε τέσσερα επιπλέον μέτωπα: Τουρκία, Συρία, ΕΣΣΔ, Ιράν. Όπου είναι διασπαρμένοι πάνω από τριάντα εκατομμύρια Κούρδοι με πιο οργανωμένους αυτούς της Τουρκίας που ξεπερνούν τα είκοσι εκατομμύρια και με μια πλούσια ενοπλή δράση, εναντίον των Τούρκων επικυρίαρχων. Αν νικούσαν οι Σιίτες στον Νότο που αποτελούν το 55% του πληθυσμού άνοιγε ο δρόμος για το Ιράν και συνεπώς η κατάσταση θα γυρνούσε πίσω στο '80 και ο 8ετής πόλεμος, για την αποτροπή προέλασης του Ιράν στον Κόλπο, θα ήταν σαν να μην έγινε. Είναι οι εξεγερμένοι αφού δεν κατάφεραν να παίξουν το ρόλο πίεσης για την ανατροπή του Σαντάμ από τον ίδιο του το στρατό, οι σύμμαχοι και οι Πέρσες δεν ήταν διατεθειμένοι να τους δώσουν κανέναν άλλο ρόλο. Τους άφησαν μόνους τους βορά στην προεδρική φρουρά. Το επιζητούμενο εν τέλει ήταν ένα συνεκτικό Ιράκ που δεν δημιουργεί άλλες εντάσεις με Τούρκους, Σύρους και Πέρσες (που θα πέφταν με τα μούτρα σε περίπτωση διμελισμού του). Όσο την τύχη του Σαντάμ αν δεν μπορούν τώρα να τον ρίξουν από τον θρόνο έχουν τον καιρό για να το κάνουν με άλλα μέσα (είτε με παραίτηση λόγω του όγκου των οικονομικών προλημάτων είτε με πραξικόπημα). Μόνο που το παιχνίδι αυτό με το χρόνο, κόστι- σε στους εξεγερμένους την ίδια τους την ύπαρξη.

Όμως η ιστορία εκδικείται όποιον παίζει μαζί της.

Η διεθνής λαϊκή πίεση για το δράμα των Κούρδων προσφύγων μετέβαλε τα αρχικά σχέδια των νικητών της ιερής συμμαχίας. Οι μέχρι χθές παντογνώστες και παντοκράτορες άρχισαν τώρα να παραμιλούν και να μην ξέρουν ούτε τι λένε, ούτε τι θέλουν να κάνουν. Η «αγία τριάδα» του πολέμου, Αγγλία, Γαλλία, Αμερική, έρχεται αντιμέτωπη με τις ίδιες τις ρητορείες. Από πρωταγωνιστές γίναν υπάλληλοι των ιδίων των επιλογών τους, αναγκασμένοι παρά την θέλησή τους να προσφέρουν ασφάλεια για φαγητό και ύπνο στους κατατρεγμένους Κούρδους. Είναι χαρακτηριστική εξέλλου η επιμονή τους να «πετάξουν το μπαλάκι» στον ΟΗΕ (πρόταση για την δημιουργία αστυνομίας από αυτόν μόνο που τέτοιου είδους αστυνομία σκοντάφτει στον Σαντάμ που είναι μέλος του ΟΗΕ). Πανικόβλητοι μετά από πολλές συσκέψεις και μυστικές διαβουλεύσεις αποτίμησαν το δράμα ενός ολόκληρου λαού με ότι πιο φτηνό είχαν στην διάθεσή τους από μεταχειρισμένα εφόδια, χαλασμένα τρόφιμα και βρώμικο νερό. Και αυτό το ονόμασαν ανθρωπιστική βοήθεια. Και ενώ ισοπέδωσαν την Βαγδάτη διέταζαν για τους Κούρδους γιατί επεμβαίνουν έτσι στα εσωτερικά του Ιράκ. Και πάλι όμως το ουσιαστικό μέρος της μομφής δεν είναι σε αυτούς που κοροϊδεύουν τον κοσμάκη, αλλά σε αυτούς που υφίστανται την κοροϊδία και γίνονται «κοσμάκης».

ΚΟΥΡΔΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ: ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΕΡΙΟΧΗ: ΠΟΙΑ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑ;

Την 1η Απριλίου του '91 ο Ταλαμπανί δεν ακολούθησε το εθιμοτυπικό ψέμμα όταν έλεγε: «Ζητάμε αυτονομία και όχι κράτος γιατί θα ήταν σαν να ζητούσαμε την αλλαγή του χάρτη σε πέντε κράτη». Μ' αυτόν τον «παράδοξο» τρόπο η αποκρουστική ιδέα του κράτους που βρίσκεται στους κρυφούς μόνο πόθους των Κούρδων ηγετών, σκοντάφτει στην ύπαρξη άλλων κρατών. Συνεπώς και ιδιαίτερα από μας τους αναρχικούς, οποιαδήποτε συζήτηση για κούρδικό κράτος είναι εντελώς περιττή. Ποιό όμως περιεχόμενο δίνουν στην αυτονομία και τι περιμένουν οι Κούρδοι ηγέτες;

Στις 18-4 ο Ταλαμπανί και ο Σαντάμ συμφωνούν για παροχή καθεστώτος αυτονομίας στους Κούρδους και συμμετοχή τους στην κυβέρνηση, ενώ στις 22-4 ο τελευταίος στέλνει μυστικούς πράκτορες για να πάρουν καταλόγους προσφύγων που ζούν στον καυλισμούς και την άλλη μορφή μέρα διαπιστώνεται ότι τα αρχεία του κράτους που αφορούν τις ιδιοκτησίες των Κούρδων έχουν καταστραφεί, ενώ τα υπάρχοντά τους λεηλατήθηκαν (όσα άφησαν) από τους Ιρακινούς στρατιώτες. Αυτά όμως είναι το λιγότερο. Τα σοβαρότερα εμπόδια είναι η έκταση της «αυτονομίας» περιοχής, το μέγεθος και η ποιότητα της «αυτονομίας» που υποτίθεται ότι έχει ο Σαντάμ Χουσεϊν κατά νου. Εδώ έγκειται και το καυτό ζήτημα των πετρελαίων του Κιρκούκ με πολύ πλούσια κοιτάσματα τα οποία διεκδικούν οι Κούρδοι ενώ ταυτόχρονα αποτελούν μια από τις βασικές πηγές ενέργειας του Σαντάμ αφού στο Νότο πολλές εγκαταστάσεις πετρελαίου είτε έχουν καταστραφεί είτε διατελούν υπό τον έλεγχο των συμμάχων σαν όροι διαπραγματεύσεως. Αν σε όλα αυτά

θρωπικοί αναστεναγμοί μεταξύ φαγητού και τηλεόρασης των δυτικών κοινωνιών συνταίριαξαν σαν την άλλη όψη της πραγματικότητας με τις αυταπάτες, τους μύθους και τα εθνικοθηρσκευτικά οράματα των αραβικών λαών.

Η νέα τάξη πραγμάτων κέρδισε την πρώτη φάση του πολέμου και τότε περισσότερο. Η προσχεδιασμένη νέα ισορροπία στην περιοχή του Κόλπου άνοιξε απρόβλεπτες πληγές που μέχρι αυτή την στιγμή αποτελούν παράγοντες νέων ασταθειών. Οι εξουσιαστικές συμμορίες έχουν να «επ'ύψουν» πολύ περισσότερα προβλήματα από αυτά που είχαν «προβλέψει». Κοιτάζουν και ξανακοιτάζουν τα χαρτιά τους σε μια προσπάθεια να προσαρμόσουν την ασύνταχτη βούληση εκατομμυρίων ανθρώπων στην δική τους. Γαυτό είναι και θα γίνουν ακόμη περισσότερο αδιάτακτοι όσο οι αντιστάσεις των κοινωνιών που δε αφεντεύουν, παραμένουν αμβλυμένες και ανίκανες να παρέμβουν στις συνθήκες που οργανώνουν και διαμορφώνουν σε βάρος τους. Ας δούμε όμως τα γεγονότα σε αυτές τις εστίες των νέων ασταθειών.

προσθέσουμε την απαίτηση του Ταλαμπανί για εκλογές, ελευθερία τύπου και συνδικαλισμό ο όγκος των προβλημάτων για να μην πούμε της απάτης, παίρνει τεράστιες διαστάσεις. Ποιό κράτος θα ήταν διατεθειμένο, (όχι ένα ολοκληρωτικό κράτος σαν αυτό που τελεί υπό την ηγεσία του Μπάσθ, αλλά έστω ένα κράτος δυτικού τύπου) να δώσει έστω τέτοιου είδους δικαιώματα όταν έχει να αντιμετωπίσει μια χαώδη κατάσταση, σαν αυτή που περιγράψαμε στην αρχή αυτού του κεφαλαίου, όταν μάλιστα ο Σαντάμ έχει φτάσει σε αυτό το αδιέξοδο που να δίνει διαταγή να καλλιεργήσουν τα κτήματά τους οι Ιρακίνοι για να μην τους τα κατασχερεί, κι από την άλλη τα χρήματα που υπάρχουν σε τράπεζες της Ιορδανίας και της Ελβετίας να τα διαθέτει ήδη για παραγγελίες όπλων από Κίνα και Β. Κορέα. Οι προτεραιότητες είναι σαφείς ακόμη και σε αυτή την δύσκολη για τον Ιρακινό λαό περίοδο. Η απάντησή μας είναι συνεπώς ρητή: η παροχή καθεστώτος «αυτονομίας» στους Κούρδους, αν ποτέ επιτευχθεί, θα τελεί υπό πλήρη έλεγχο από το κράτος του Ιράκ και σε πλήρη συμφωνία με το κράτος της Τουρκίας και σε αυτό συμφωνούν όλοι ανεξαιρέτως οι θεατές της κούρδικης τραγωδίας. Αν λοιπόν το κούρδικό ζήτημα δεν παραπέμπεται στις καλενδρες με όλες τις συνέπειες που αυτό συνεπάγεται, σίγουρα δεν θα έχει καμία σχέση η επίλυσή του με αυτά που τώρα προβάλλουν Ταλαμπανί και Μπαρζανί. Ο κούρδικος λαός ούτως ή άλλως μετέωρος οφείλει να δώσει την απάντησή σε όλους αυτούς τους έτερους και ημέτερους που διαπραγματεύονται αυτή την στιγμή την τύχη του.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ «ΛΑΦΥΡΑ»

Αυτά που διαδραματίζονται τον τελευταίο καιρό στην Μ.Ανατολή γύρω από την αραβοισραηλινή διένεξη και το παλαιστινιακό βεβαιώνουν την άποψή μας ότι το όλο ζήτημα κινείται σε επίπεδο «προποθέσεων περιορισμένης σημασίας». Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή, παρουσιάζοντας δύο αποκαλυπτικές απόψεις που διατυπώθηκαν πριν και μετά τον πόλεμο από δύο εχθρικά διακείμενα πρόσωπα.

Στις 15-8-90 ο βασιλιάς Χουσεϊν της Ιορδανίας υπογράμισε τα τρία σημεία της αμερικανικής επιλογής:

Πρώτον: Το σχέδιο για την στρατιωτική κατοχή του Περσικού Κόλπου ήταν έτοιμο πριν μήνες και η εισβολή στο Κουβέιτ έδωσε μόνο το πρόσχημα για την πραγματοποίησή του. Άρα οι ΗΠΑ δεν έχουν καθόλου σκοπό να φύγουν.

Δεύτερον: Οι ΗΠΑ ζητάν από τα κράτη του Κόλπου να δίνουν σε αυτές το 20% της παραγωγής τους σε πετρέλαιο σε τιμές πολύ χαμηλές, σε αντάλλαγμα της «στρατιωτικής παρουσίας». Το υπόλοιπο 80% να το πουλάνε στην Ευρώπη, στην Ιαπωνία και στον υπόλοιπο κόσμο σε τιμές

πολύ πιο ψηλές.

Τρίτον: Ο αληθινός αντικειμενικός στόχος της επιχείρησης είναι να κρατήσει κάτω από έλεγχο το μέγεθος της Ιαπωνίας και της Ευρώπης. Ο χρόνος πραγματοποίησης καθορίστηκε από την δραματική κατάσταση της αμερικανικής οικονομίας.

Στις αρχές Μαΐου του '91, ο Ζμπίνκιου Μπρεζινσκι σύμβουλος εθνικής ασφάλειας επί προεδρίας Κάρτερ, υπογράφει τρία αντίστοιχα σημεία για τα μετά τον πόλεμο οφέλη των ΗΠΑ:

Πρώτον: Η στρατιωτική ισχύς των ΗΠΑ θα λαμβάνεται εφεξής με μεγαλύτερη σοβαρότητα. Η τεχνολογική και στρατηγική δεξιοτεχνία των στρατιωτικών καθώς και επιδείξη προσωπικής αποφασιστικότητας από τους λαμβάνοντες τις αποφάσεις στις ΗΠΑ θα αποτελέσει αναπόφευκτα μια ψυχρολουσία μέχρι και την Β. Κορέα όπου μια δικτατορία λεγεται ότι αποκτά δική της πυρηνικά όπλα.

Δεύτερον: Η Μ. Ανατολή και η περιοχή του Κόλπου αποτελούν τώρα σαφώς μια αμερικανική σφαίρα επιρροής. Τα φιλοαμερικανικά αραβι-

κά καθεστώς αισθάνονται ασφαλέστερα όπως και το Ισραήλ. Η αμερικανική πρόσβαση στα πετρέλαια δεν διακυβεύεται.

Τρίτον: Η ΕΣΣΔ που ήταν μέχρι τώρα η κύρια αντίπαλος των ΗΠΑ στην Μ.Ανατολή έχει σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, περιοριστεί στο ρόλο του θεατή.

Οι πρωταρχικοί λοιπόν σκοποί του πολέμου και

τα πρώτα οφέλη που αποκόμισαν οι νικητές είναι ορατά δια γυμνού οφθαλμού, μόνον όμως που βρίσκονται στην επιφάνεια του προβλήματος. Διότι κάτω από αυτή βρίσκονται σημαντικές παράμετροι αστάθειας που έχουν να κάνουν με τις σχέσεις των αραβικών καθεστώτων αλλά και με την λαϊκή βάση του Κόλπου. Ας δούμε λοιπόν την ουσία των προβλημάτων που ανακύπτουν.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Μόλις πρόσφατα έγινε γνωστό το σχέδιο των ΗΠΑ για την Μ.Ανατολή για τον έλεγχο των εξοπλισμών. Το σχέδιο αυτό περιλαμβάνει την απαγόρευση στο Ισραήλ να κατασκευάζει πυρηνικά όπλα και την υποχρέωση των αραβικών χωρών να καταστρέψουν τα χημικά τους όπλα. Επίσης προβλέπει την καταστροφή των βαλλιστικών πυραύλων με βεληνικές μεγαλύτερες των 145 χλμ. καθώς επίσης και τον έλεγχο της ροής των όπλων στην Μ.Ανατολή.

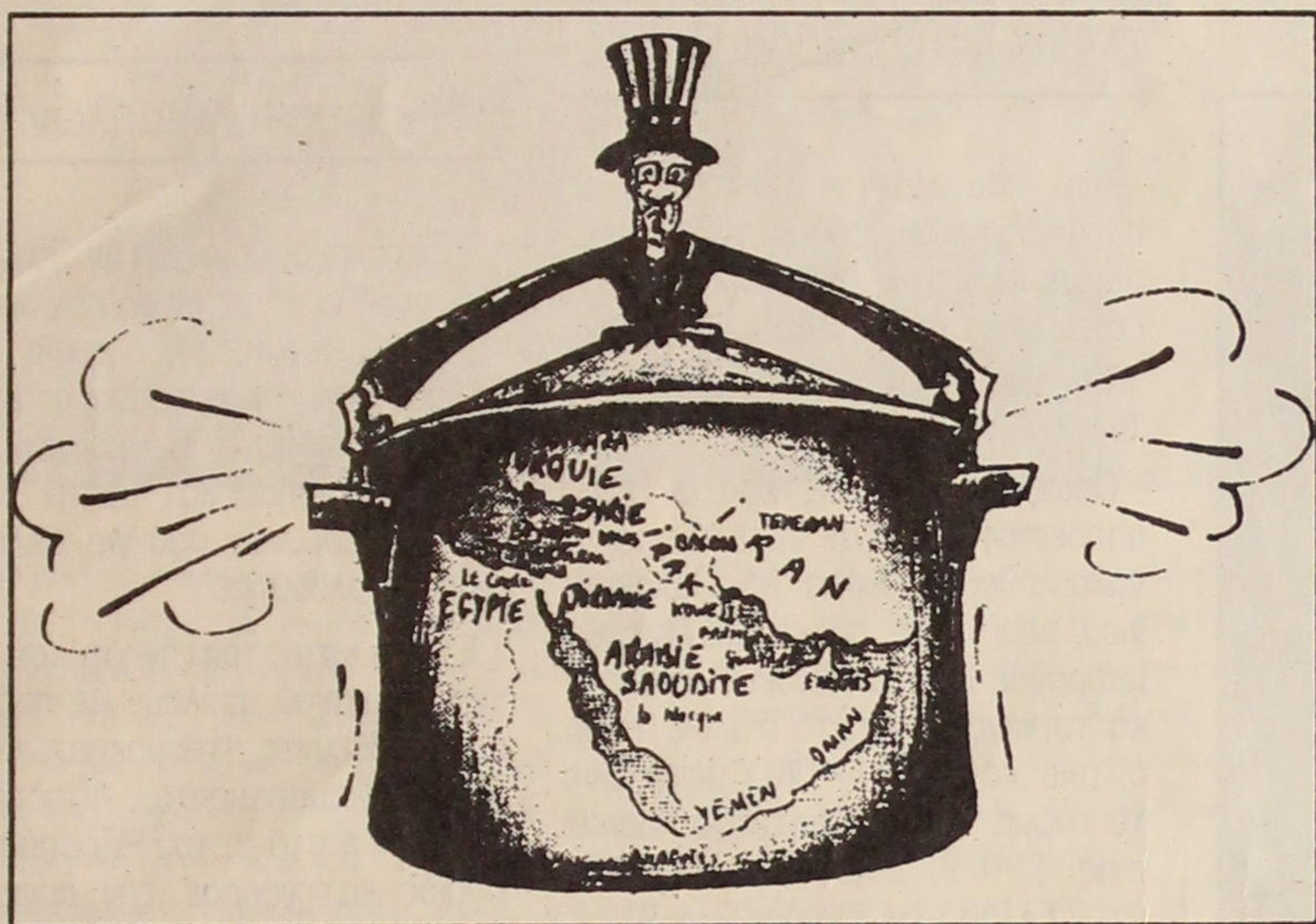
Αυτό όμως το σχέδιο σκοντάφτει στην καχυποψία μεταξύ των αράβων ηγετών και στις σχέσεις τους και είναι τελείως απίθανο να αποδεχθούν την καταστροφή του οπλισμού τους μέσα από οποιαδήποτε διαπραγμάτευση. Είναι εξάλλου σημει-

για αιγυπτιασοριακή στρατιωτική αστυνόμευση του Κόλπου.

Τι μπορεί να σημαίνουν όλα αυτά; Η περαιτέρω πορεία του λεγόμενου περιφερειακού συστήματος ασφάλειας είναι μάλλον προδιεγραμμένη.

Αφού εκ των πραγμάτων οι αλληλομισούμενοι και αλληλοκαχύποπτοι άραβες είναι ανίκανοι να το διαφυλάξουν τότε κάποιος άλλος και το μπορούν και το θέλουν. Ετσι η ΡΑΧ ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ έχει έτοιμες τις αιτιάσεις της για την μόνιμη παρουσία της στον Κόλπο.

Δεν είναι εξάλλου τυχαίο ότι ο αρχηγός του ναυτικού των ΗΠΑ δήλωνε ήδη από τις 25 Απριλίου «Η ναυτική δύναμη των ΗΠΑ θα παραμείνει στον Κόλπο για χρόνια».

νεύεται η ύλη του πολέμου. Ιράν, Συρία και Λιβύη έχουν ήδη αγοράσει εξελιγμένους πυραύλους Σκούντ από την Β. Κορέα και μέσα σ' αυτές τις χώρες συσπλογίζεται και το ερειπωμένο Ιράκ. Έναντι σ' αυτήν την απειλή οι ΗΠΑ θα αναγκαστούν υποβοηθώντας του στρατιωτικό-βιομηχανικού της κατεστημένου να πουλήσουν -ή να παραχωρήσουν- συστήματα Πάτριος στην Αίγυπτο, την Σ. Αραβία, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και το Ισραήλ.

Ηδη ο Χαφές Αλάσατ της Συρίας χρησιμοποίησε τα 2 δις \$ που πήρε σαν λάφυρα στην ξέφρενη αγορά όπλων χωρίς να δώσει ούτε ένα δολάριο απ' αυτά, για την εξώφληση του βαρύντατος εξωτερικού χρέους.

Μέσα σ' όλα αυτά αν συνυπολογιστεί και η εκτέλεση της μυστικής συμφωνίας μεταξύ Συρίας και ΗΠΑ για την παράδοση όπλων στο Λίβανο λόγω της στρατιωτικής τους συμμαχίας, δεν θα ήταν παράλογο να πούμε πως ο Ασάντ βαδίζει ήδη στα χνάρια του Σαντάμ. Εξάλλου όπως κάθε άραβας ηγέτης, έτσι και ο Ασάντ ονειρεύεται μια «μεγάλη πατρίδα» που όταν θελήσει να κοιτάξει τα κιτάπια του θα βρει κάπου την παλιά συριακή αυτοκρατορία. Οι γειτονές του ήδη το έχουν αντιληφθεί.

Στο σημείο αυτό να επισημάνουμε ακόμη ότι ο πρόεδρος Μουμπάρακ της Αιγύπτου ανακοίνωσε χωρίς εξηγήσεις ότι αποσύρει τον αιγυπτιακό στρατό ανατρέποντας έτσι το πρωταρχικό σχέδιο

τελέσει κατά πολύ μεγάλη πιθανότητα πηγή νέων ασταθειών. Διότι μπορεί κάπου να τα βρούν με τους ήδη διαφωνούντες άραβες δικτάτορες αλλά σίγουρα δεν θα μπορέσουν να τα βρούν ποτέ με τον αραβικό λαό, αφού ο τρόπος με τον οποίο διεξήχθη ο πόλεμος του απέδειξε ότι οι ΗΠΑ δεν δίνουν και πολύ μεγάλη σημασία στην ύπαρξη του, όπως δεν δίνουν και τα ντόπια αφεντικά του. Ο μεγαλύτερος όμως κίνδυνος ελοχεύει στις μόλις συγκρατούμενες εθνικιστικές, θρησκευτικές και φυλετικές εχθρότητες στην περιοχή που θα επισωρευούνται όσο θα βλέπει τους «άπιστους» στα πόδια του. Μπροστά σ' αυτή την προοπτική τα αραβικά καθεστώτα θα γίνουν ακόμη πιο στεγνά προκειμένου να διαλύσουν(;) κάθε φυγόκεντρη τάση του αραβικού λαού, που πάει κόντρα στις συμφωνίες τους με το μεγάλο αφεντικό, μιμούμενα σε στεννότητα το καθεστώς του Κουβέιτ που σήμερα οργιάζει σε βάρος Ιορδανών και Παλαιστίνων εργατών με την συνενοχή των δημοκρατιών και των δημοκρατών σε Ανατολή και Δύση.

Αν σε αυτήν την προοπτική προσθέσουμε την οικονομική μίζερια που λόγω του πολέμου επιβαρύνθηκε, τότε μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε ότι ο πόλεμος με τους πυραύλους τελείωσε αλλά άρχισε κιόλας ο πόλεμος με τους απλούς άραβες και τους ηγέτες τους ξένους και ντόπιους. Γι' αυτό τα περί εκδημοκρατισμού πέραν του ότι θα ήταν ασύμβατα με την ισλαμική νοοτροπία, συνάμα είναι απάτη και φιλολογία.

για την συμμετοχή όλων μαζί, το σχέδιο Μπέρκερ-Σαμίρ που απέκλειε Παλαιστίνιους και παραχώρηση εδαφών καθώς τέλος και το σχέδιο Αραφάτ και ΟΑΠ που θέλει την απόφαση του συμβουλίου ασφαλείας ως προϋπόθεση συνομιλιών. Και μόλις πρόσφατα παρουσιάστηκε ένα νέο σχέδιο, καθόλου ξεκάθαρο για να μην πούμε εντελώς μπερδεμένο, όπου στις συνομιλίες μεταξύ αράβων και ισραηλινών θα προίστανται με δυνατότητα επανασύγκλησης η ΕΣΣΔ μαζί με τις ΗΠΑ, ενώ η ΕΟΚ και ο ΟΗΕ θα «κρατάνε το φανάρι».

Αν όμως οι κυρίαρχοι βγάζουν μεταξύ τους τα μάτια τους προκειμένου να αποδείξουν στον κόσμο ποιός έχει την δύναμη και την δυνατότητα να εξουσιάζει το σύμπαν, στο παρασκήνιο αυτού του καυγά τα γεγονότα αποκαλύπτουν την ωμή πραγματικότητα.

Όπως ειπώθηκε, στο Κουβέιτ το καθεστώς εξοντώνει τους Παλαιστίνιους, ενώ στα κατεχόμενα οι ισραηλινή κυβέρνηση αρχίζει τις μαζικές απελάσεις και τους ταυτόχρονους εποικισμούς σύμφωνα με τα σχέδια του ακροδεξιού Σαρόν. Είναι ένα σχέδιο προκειμένου να αλλοιωθεί η δημογραφική εικόνα του πληθυσμού στα κατεχόμενα και σ' αυτό το σχέδιο συμπράττουν απ' την μια οι Σοβιετικοί με την μεταφορά Ρωσοεβραίων στο Ισραήλ, και απ' την άλλη οι ΗΠΑ μέσω του εβραϊκού λόμπι αποστέλλουν μόνο για τον Απρίλιο 400 εκ. δολάρια που διατίθενται για την ανέγερση 36000 οικιστικών μονάδων στα κατεχόμενα της Ιερουσαλήμ. Αυτή η στρατηγική του διωγμού μέσα από τετελεσμένα δεν συναντά παρά τις φραστικές και υποκριτικές διαμαρτυρίες. Επιπλέον το αίμα συνεχίζει να χύνεται στις μάχες ανάμεσα στους Ισραηλινούς στρατιώτες και τους νεαρούς Δαυίδ της Ιντιφάντα.

Για την αληθινή αυτοδιάθεση των παλαιστινίων κανείς δεν δίνει δεκάρα ενώ ο Αραφάτ και η ΟΑΠ μετά την εγκληματική ηλιθιότητα να υποστηρίζουν τον Σαντάμ, συνδικαλίζουν την τραγωδία και διαπραγματεύονται το δράμα του παλαιστινιακού λαού, για να φτιάξουν κράτος δηλαδή αστυνμία, φυλακές, ψυχιατρεία, δικαστήρια και

στράτο.

Όσο για τα αποτελέσματα των επικείμενων συνομιλιών αν ποτέ βγούν, που πολύ αμφιβάλλουμε όχι μόνο για την εξαγωγή τους αλλά και την εφαρμογή τους, ένα πράγμα δεν πρόκειται να αμφισβητηθεί: Η ουσιαστική επικυριαρχία των σιωνιστών πάνω στην μοίρα των Παλαιστίνων. Πάνω σ' αυτό είναι ενδεικτική η παρ' ολίγο διάλυση της κυβέρνησης Σαμίρ όταν τόλμησε και είπε πως θα δώσει στους 175 εκ. Παλαιστίνιους κάτι παραπάνω από αυτονομία και κάτι λιγότερο από κυριαρχία, επισημαίνοντας ότι δεν λογάρισε τους Παλαιστίνιους της διασποράς (Κουβέιτ, Ιορδανία κλπ).

Συμπερασματικά, το παλαιστινιακό θα συνεχίσει να αποτελεί μια πηγή προβλημάτων, αφού ακόμη και οι προθέσεις επίλυσης είναι ταπεινωτικές και προκρούστειες. Αυτό όμως που θέλουμε να διαμνηστούμε είναι ότι η νέα τάξη πραγμάτων θέλει τους λαούς κάτω από την μπότα των αφεντικών που χαράζουν κυνικά το μέλλον επιδιώκοντας την υποταγή του πλανήτη στην εξουσία τους, στους θεσμούς τους, στις αξίες τους και τις συνήθειες τους. Και αν για τη Δύση το απελευθερωτικό κίνημα οφείλει να ξαναδεί την ιστορία του και να ξανασυναντηθεί με τα μνήματα του 1871, του 1921, του 1936, του 1956 και του 1968, στην Μ. Ανατολή οφείλει να καταστρέψει την θρησκεία και τους εθνικιστικούς μύθους του παναραβισμού πριν και πάνω από κάθε στόχο του.

Και έτσι αν τεθεί το ζήτημα, το παλαιστινιακό κίνημα που στηρίζεται στην βάση του παλαιστινιακού λαού και όχι στους ηγέτες του, έχει πολύ βαριά ευθύνη, αφού είναι η μόνη ίσως αχτίδα ελπίδας μέσα από την οποία μπορούν να ξεπηδήσουν τα αντιθεολογικά και διεθνικά επαναστατικά μνήματα στην περιοχή του αραβικού κόσμου, σε μια περίοδο όπου ο μουσουλμανισμός αρχίζει επικίνδυνα να το διαβρώνει.

Αυτή την ευθύνη και αυτόν τον κίνδυνο το παλαιστινιακό λαϊκό κίνημα οφείλει να τα δει έγκαιρα για να κερδίσει μια θέση στην ιστορία και όχι στην προϊστορία.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΔΙΩΚΕΤΑΙ

Ο εργάτης Γ.Σπανόπουλος δικάζεται στις 13 Ιουνίου 1991 επειδή το Νοέμβριο του 1987 διένειμε στην πλατεία Τσιρογιάννη την μπροσούρα «ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΝΤΑΙ» που αφορούσε την εν ψυχρώ δολοφονία του Μιχαήλ Πρέκα στην Καλογρέζα και τη σύλληψη των τεσσάρων αγωνιστών Μαρίνου, Σμυρναίου, Μπουκουβάλα, Βογιατζή την οποία είχε εκδόσει η Επιτροπή Αλληλεγγύης και Πληροφόρησης, στην Αθήνα.

Η κατηγορία με την οποία παραπέμπεται συνίσταται σε «διασπορά ψευδών ειδήσεων με κίνδυνο να προκαλέσει την ανησυχία και το φόβο στους πολίτες για τη δημόσια πίστη».

Αξίζει να σημειωθεί ότι όταν είχε συλληφθεί από ασφάλιτες του Γ αστυνομικού τμήματος τον άφησαν γιατί δεν έβρισκαν το αδίκημα. Στείλαν λοιπόν τη μπροσούρα στο γνωστό αναρχοκυνηγό εισαγγελέα Χρήστο Σιδέρη ο οποίος ανακάλυψε μία παράγραφο που είναι σε αχρηστία εδώ και 15 χρόνια.

Το γεγονός αυτό ανοίγει δυνάμει μια νέα εκδοχή της κρατικής καταστολής, αυτή του χτυπήματος της διάδοσης των επαναστατικών ιδεών, με τρόπο όχι ευθύ αλλά υποκριτικό και ύπουλο, έτσι όπως αρμόζει στους θρασυδείλους υπηρέτες του κράτους και των μηχανισμών του.

Η δεδομένη αλληλεγγύη μας δεν είναι μόνο πράξη συμπαράστασης στο πρόσωπο του διωκόμενου αλλά ταυτόχρονα και πράξη αντίστασης ενάντια στον ολοκληρωτισμό των νόμων.

ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΝΤΑΙ

- ΓΙΑ**
- Ανθρωποκτονίες εκ προθέσεως ειδικών απεχθείς
 - Διακεκριμένη οπλοχρησία και οπλοφορία
 - Διακεκριμένη περίπτωση οπλοκατοχής
 - Σύσταση Συμμορίας και συμμετοχή
 - Διατάραξη οικιακής γαλήνης
 - Παράνομη κατακράτηση

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: ΣΤΗΝ ΚΟΥΦΗ ΤΟΥ ΞΥΡΑΦΙΟΥ

Το πρόβλημα των Παλαιστίνων πάνω από 40 χρόνια αποτελούσε για τους γύρω άραβες ηγέτες ένα διαπραγματευτικό μέσο με την Δύση και όχι έναν επιθυμητό στόχο για επίλυση. Διότι αν ήταν πραγματικός στόχος θα μπορούσαν να είχαν «πετάξει στην θάλασσα» τους σιωνιστές, εδώ και χρόνια μόνοι τους. Ετσι αντί αυτού, χρησιμοποιούν την τραγωδία των Παλαιστίνων για να παρουσιάσουν τους εαυτούς τους σαν αδικημένους έναντι της Δύσης που προστατεύουν τους εχθρούς του αραβικού έθνους, τους σιωνιστές.

Αυτή την σκόπιμη διαιώνιση της αραβοισραηλινής διένεξης επιδιώκει(;) να λύσει η νέα τάξη πραγμάτων. Ποιά λύση όμως μπορεί να δοθεί;

Από τις αρχές Απριλίου οι εγκέφαλοι της νε-

ας τάξης περιφέρονται από την μια περιοχή στην άλλη αλλάζοντας συνεχώς θέσεις και απόψεις, αποδεικνύοντας πως όσο εύκολο είναι να ισοπεδώσουν μια χώρα, άλλο τόσο και ακόμη περισσότερο αδύνατο είναι να ικανοποιήσουν την αγωνία ενός λαού. Ενός λαού που τον εμπαίζουν «φίλοι» και εχθροί μέσα στους διαδρόμους μιας αισχρής διπλωματίας. Μιας διπλωματίας που όσα σχέδια και αν παρουσίαζε η μια πλευρά απορρίπτονταν απ' την άλλη, γιατί όλοι θέλουν μερίδιο απ' την πίττα και μερικοί όπως το Ισραήλ ολόκληρη την πίττα.

Είναι χαρακτηριστική η τύχη που είχε το σχέδιο Μπους για την παρουσία του ΟΗΕ, το σχέδιο της ΕΟΚ για την παρουσία των Ευρωπαίων και των Παλαιστίνων, το σχέδιο Συρίας και Αιγύπτου

συνέχεια από σελ. 3

Και όμως στον πολιτισμό της αντεστραμμένης πραγματικότητας που με ιδιότητα προβάλλει και προτιμά την εικόνα και το θέαμα από αυτό που πραγματικά υπάρχει, ένα ΕΚ ΣΥΜΠΤΩΣΕΩΣ όπως όλα δείχνουν θλιβερό περιστατικό που κόστισε τη ζωή σε επτά ανθρώπους στην Πάτρα, ήταν ικανό ώστε να φορτιστεί έντεχνα στις πλάτες των έξι απ' αυτών, το πασίδηλο άθλιο και εκ του πονηρού συμπέρασμα περί «σχεδιασμένης πράξης τυφλής βίας». Αφού λοιπόν νομιμοποίησαν σ' αυτή τη βάση για άλλη μια φορά την συσκοτίση, κατά συνέπεια την απόλυτη αυθαιρεσία των ερευνών, με αποτέλεσμα να μην γνωρίζει ΚΑΝΕΝΑΣ άλλος γιατί ακριβώς προφυλακίστηκαν επτά άτομα, επιχείρησαν τον διασυρμό και την συκοφάντηση ενός αγώνα και λαού για να τεθεί σε υποχώρηση λόγω της «ενοχής» του και τέλος την ισχυροποίηση σε κοινωνικό επίπεδο του τρομοκρατικού θεσμικού πλαισίου του ελληνικού κράτους ενάντια στους κοινωνικούς αγώνες.

Παρ' όλες όμως τις αγωνιώδεις προσπάθειες των απανταχού εξουσιαστών, η πραγματικοί όροι του προβλήματος παραμένουν, δεν αλλάζουν και δεν μπορούν να αλλάξουν με κανένα ζόρκι, με κανένα τέχνασμα. Για όσους ιδιαίτερα διατηρούν την πολιτική τους οξυδέρκεια και ωριμότητα, το κλίμα της τρομοκρατοφобίας και ταυτόχρονα της τρομοκρατολαγνείας που έντονα εξασκήθηκε με αφορμή το τραγικό περιστατικό στην Πάτρα, δεν μπορεί να αντιστρέψει, πολύ δε περισσότερο να αποκρύψει την ωμή και απάνθρωπη πραγματικότητα της σύγχρονης διακρατικής συννομωσίας των εξουσιαστών, ως πρωταρχικής πηγής της βίας σε βάρος όλων εκείνων που όπου γης αντιστέκονται στην ισοπέδωση των ανθρωπίνων κοινωνιών, μια πραγματικότητα που χρόνια αρνείται και θα αρνείται πάντοτε την συγκεκριμένη αγωνιστική ύπαρξη των Παλαιστίνιων.

ηγεσίας που έχοντας εγκαταλείψει και καταδικάζοντας κάθε επαναστατική μορφή αγώνα στοχεύει στην δημιουργία ενός κράτους υπό την διοίκησή της, επιδεικνύοντας σε σχέση μ' αυτό, εδώ και χρόνια, την υποτέλειά της στους ίδιους του δήμιους του παλαιστινιακού λαού.

Πρόκειται προφανώς για τα ανταλλάγματα της ΟΑΠ στις ξένες δυνάμεις, για να αναγνωρίζεται αυτή ως η μοναδική εκπρόσωπος του παλαιστινιακού λαού, στην κατεύθυνση της δημιουργίας ενός κράτους που θα σχετίζεται άμεσα με τα συμφέροντα της καπιταλιστικής κυριαρχίας.

Αυτό το περιεχόμενο είχε η αναγνώριση της ΟΑΠ παλιότερα από το ΠΑΣΟΚ, αυτό το περιεχόμενο έχει και η αποδοχή της σήμερα από την κυβέρνηση της Ν.Δ., η οποία δια στόματος Σαμαρά, σε συνέντευξη που έδωσε στο Ισραήλ κατά την διάρκεια επίσκεψής του (3-5-91), α-

τις επισκέψεις στην Ελλάδα του Πασέρ Αραφάτ καθώς επίσης και την πρώτη επίσκεψη του Αμπού Ιγνάντ στην Ελλάδα το 1986, οπότε και είχε συνάντηση με τον τότε υπουργό Δ.Τ. Αντ. Δροσογιάννη.

Ειδική λίστα με ονόματα ατόμων αραβικής καταγωγής «για τα οποία υπάρχουν υπόνοιες, ότι ενέχονται σε τρομοκρατικές πράξεις», ήταν επίσης το αντικείμενο συνάντησης του νυν υπουργού Δ.Τ. Βασιλειάδη με τον υπαρχηγό του Αραφάτ, Αμπού Ιγνάντ τον Δεκέμβριο του '90. Ο Αμπού Ιγνάντ εκτελέστηκε αργότερα στις 14-1-1991, 24 ώρες πριν ξεσπάσει ο πόλεμος στον Κόλπο, μαζί με τον υπεύθυνο ασφαλείας της ΟΑΠ, Αμπνέλ Χαμίντ, ο οποίος επίσης είχε επισκεφτεί την Ελλάδα το 1985 και είχε συζητήσει για τα ίδια θέματα με τον τότε υπουργό Δ.Τ. Αθ. Τσούρα.

«Υπόγειες διαδρομές»...

Κάτι που απ' την πρώτη κιόλας στιγμή έγινε φανερό, ήταν η παρουσία με ευρύτατο πεδίο δράσης των ξένων μυστικών υπηρεσιών, τουλάχιστον της Μοσάντ, της CIA και αυτών της Ιταλίας.

Όπως φάνηκε αργότερα, οι ξένες υπηρεσίες γνώριζαν αρκετά πριν ανακοινωθεί το όνομα του Παλαιστίνιου, περί τίνος πρόκειται. Πως θα μπορούσε να ερμηνευθεί διαφορετικά το γεγονός ότι το ιταλικό τηλεοπτικό κανάλι RAI UNO μετέδωσε το όνομα του Παλαιστίνιου Χασικί στις 21-4-91 ενώ η ανακοίνωση στην Ελλάδα έγινε στις 22-4-91.

Φυσικά ο Βασιλειάδης διέψευσε κάθε συνεργασία. Η κάλυψη όμως που δόθηκε στους ξένους πράκτορες δεν ήταν καθόλου τυχαία. Οι ποταμοί πληροφοριών που «ξαφνικά» απέκτησαν οι εγχώριες δικτικές αρχές τονώνοντας το κύρος τους, ήταν το αντίλλαγμα για την συγκάλυψη της αυθαίρετης δράσης των ξένων υπηρεσιών.

Αξίζει τέλος να σημειωθεί και να προσεχτεί, ότι τα γεγονότα της Πάτρας υπήρξαν η αφορμή για την Μοσάντ, ώστε να εγκαταστήσει ένα δικό της σύστημα ελέγχου στο αεροδρόμιο του Ελληνικού. Έχουν ήδη εγκατασταθεί κι η αποστολή τους δεν είναι μόνο ο έλεγχος των επισκευών των επιβατών, οι οποίοι ταξιδεύουν με την αεροπορική εταιρεία EL AL για το Τελ Αβίβ, αλλά και ο έλεγχος των επιβατών που ταξιδεύουν ακόμη και με την Ολυμπιακή!

Ένας νέος διωγμός

Η μεταπολεμική περίοδο βρίσκει γενικότερα τον παλαιστινιακό λαό υπό διεθνή παντοειδή διωγμό. Ήδη στο Κουβέιτ από τους 350000 Παλαιστίνιους που κατοικούσαν εκεί, οι 180000 μέσα σε λίγες μέρες απελάθηκαν ή υποχρεώθηκαν να αποχωρήσουν.

Την ίδια στιγμή στην Ελλάδα με αφορμή τα γεγονότα της Πάτρας η κυβέρνηση επιλέγει τον ίδιο δρόμο, εφαρμόζοντας τη φασιστική λογική της «συλλογικής ευθύνης». Το επιχείρημα βέβαια που επικαλέστηκε για να τις νομιμοποιήσει ήταν ψευδέστατο αφού ο ισχυρισμός, ότι η χώρα μας είναι «ξέφραγο αμπέλι» όπου «έχουν βρεί καταφύγιο κάθε είδους τρομοκράτες», ενο-

ώντας προφανώς Παλαιστίνιους, δεν ισχύει, αφού η παλαιστινιακή κοινότητα στην Ελλάδα, είναι από τις μικρότερες στην Ευρώπη.

Ήρθε λοιπόν η ώρα να πάρει σάρκα και οστά η απόφαση που είχαν πάρει οι κυβερνήσεις της ΕΟΚ στο Δουβλίνο στις 15-7-90 για τον «σχεδιασμό και συντονισμό της δράσης για το άσυλο, την παράνομη μεταναστευση και την αστυνομική συνεργασία». Στο πλαίσιο αυτό η κυβέρνηση της Ν.Δ. σχεδιάζει την ελληνική εκδοχή της συμφωνίας, μέσω ενός ειδικότερου νόμου που σύντομα θα παρουσιαστεί.

Συνέπεια τέλος αυτής της διώξης -και όχι αιτία της- ήταν και η ένταση του ρατσισμού σε βάρος των Παλαιστίνιων στην Ελλάδα, αφού φτάσαμε στο σημείο να κατηγορούνται μέχρι και οι ιδιοκτήτες που νοικιάζουν τα σπίτια τους σε Παλαιστίνιους.

Η καταστολή απλώνεται

Το ατύχημα τέλος στην Πάτρα, ήταν συνάμα και η αφορμή για να επεκτείνεται η κρατική εξουσία στην Ελλάδα την «αντιτρομοκρατική» ύστερία στην ελληνική κοινωνία, για να νομιμοποιήσει κατ' αρχήν το όργιο των ερευνών που για άλλη μια φορά ακολούθησε.

Έτσι η καταστρατήγηση του «πανεπιστημιακού ασύλου» με πρόσχημα τις έρευνες «τρομοκρατών» πέρασε αδιαμαρτύρητα. Αξιοσημείωτη ήταν η στάση του Ριζοσπάστη ο οποίος κατηγόρησε την ασφάλεια Θεσσαλονίκης για «σύγχυση και ύποπτη στάση» επειδή καθυστέρησε τις έρευνες και τις συλλήψεις στα σπίτια των Παλαιστίνιων και στις φοιτητικές εστίες.

Ταυτόχρονα η συνταγματική νομιμοποίηση των υποκλοπών είναι πλέον γεγονός. Το πρόβλημα εδώ, δεν είναι φυσικά η νομιμοποίηση τους, αφού έτσι κι αλλιώς υποκλοπές γίνονταν πάντοτε, αλλά η έλλειψη στοιχειώδους κριτικού λόγου και πρακτικής έναντι του κλίματος που δημιουργήσε για να επιβάλλει το «νέο» μέτρο. Με το μέτρο λοιπόν αυτό συστήνεται «υποτομέας διαχείρισης απορρήτων», ο οποίος θα παρακολουθεί... τηλε-φωνικές σύμφωνα με τις περιγραφές τους, συνδιαλέξεις ατόμων για τα οποία «υπάρχουν υπόνοιες ότι ενέχονται σε τρομοκρατικές πράξεις».

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ

Αν κάτι πάνω απ' όλα πρέπει να εκτιμηθεί σ' αυτήν την υπόθεση, είναι η στρατηγική πολιτική σκοπιμότητα που την περιβάλλει και η οποία στρέφεται από την μια με πίεςεις και διαπραγματεύσεις στην κατεύθυνση της οριστικής συγκεκριμενοποίησης των υπαναχωρήσεων της ηγεσίας της Ο.Α.Π. και την εκμηδένιση κάθε άλλης μαχητικής φωνής στο παλαιστινιακό κίνημα και από την άλλη ταυτόχρονα, στην στερήωση της εσωτερικής τρομοκρατικής νομοθετικής θωράκισης στην Ελλάδα για την απόσπαση της κοινωνικής υποταγής.

Αναμφισβήτητα, θα χρειαστεί μεθοδευμένη και επίμονη προσπάθεια για να απογυμνωθούν και να αντιμετωπιστούν οι πραγματικές διαστάσεις και το πραγματικό περιεχόμενο της οργανωμένης διεθνούς ισοπεδωτικής αντεπαναστατικής επίθεσης. Επίσης αναμφισβήτητο όμως δεν υπάρχει άλλη επιλογή.

Ωρα μηδέν

25 χρόνια μετά το ολοκληρωτικό ξερίζωμα των Παλαιστίνιων από τους Σιωνιστές, το ισχυρό και με διεθνή κοινωνική εμπέδεια άλλοτε παλαιστινιακό κίνημα αντίστασης βρίσκεται όσο ποτέ κατακερματισμένο και σε υποχώρηση. Η στρατηγική επιλογή της ηγεσίας της ΟΑΠ να μεταφέρει τον αγώνα στα γραφεία του ΟΗΕ και φυσικά οι ολέθριες της θέσεις κατά τη διάρκεια του πολέμου υπέρ του Σαντάμ, οδήγησαν, εν ολίγοις, το παλαιστινιακό κίνημα στην σημερινή του κρίσιμη κατάσταση.

Όταν την ίδια στιγμή η πολιτική αλλά και φυσική εξόντωση της παλαιστινιακής αντίστασης και του παλαιστινιακού λαού συνεχίζεται α-σταμάτητα -να μην ξεχνάμε, πως το Ισραηλινό κράτος μεταχειρίστηκε ως ασπίδα προστασίας τους Παλαιστίνιους κατά την διάρκεια του πολέμου, μη παρέχοντάς τους αντιασφυξιογόνες μάσκες- είναι απόλυτα φυσικό να υπάρχουν Παλαιστίνιοι αγωνιστές που δεν συμμερίζονται την τακτική της «διπλωματικής διευθέτησης» να επιδιώκουν την άμεση ανταπόδοση των χτυπημάτων που δέχονται και γενικότερα την απόδοση των ευθυνών που αναλογούν στις σιωνιστικές και ξένες δυνάμεις για την γενοκτονία του λαού τους.

Κάτι τέτοιο, σύμφωνα με όσα συσκοτισμένα βλέπουν το φως της δημοσιότητας θα επιχειρούνταν προφανώς στην Πάτρα, στο Αγγλικό Υποπροξενείο. Η έκρηξη όμως της βόμβας που θα τοποθετούνταν, στα χέρια του Χασικί, έμελλε να προκαλέσει αντίστροφα μια ακόμη ολοκληρωτική επίθεση σε βάρος τους.

Ενώ σχεδόν από την αρχή από τα λιγοστά στοιχεία που βλέπουν το φως της δημοσιότητας γίνεται φανερό, πως πρόκειται για ατύχημα, Κυβέρνηση, Τύπος και μυστικές υπηρεσίες δεν σταμάτησαν να μιλάνε για «τυφλή βομβιστική επίθεση», χρησιμοποιώντας τους 6 νεκρούς ανυπομείντους πολίτες της Πάτρας ακριβώς για να καλλιεργήσουν μια νέα «αντιτρομοκρατική» ύστερία, κύρια τούτη τη φορά σε βάρος της παλαιστινιακής αντίστασης, παρουσιάζοντας τους αγωνιστές της ως «παρανοϊκούς τρομοκράτες».

Η στάση της ΟΑΠ

Αμέσως μόλις γνωστοποιήθηκε η ταυτότητα του Χασικί, η ηγεσία της ΟΑΠ και οι διπλωμάτες της στην Αθήνα έσπευσαν να συνεργαστούν με τις δικαστικές αρχές.

Είναι πλέον γνωστή η στάση της

ναγνώρισε σαφώς την ΟΑΠ ως την μοναδική εκπρόσωπο του παλαιστινιακού λαού, διαχωρίζοντάς την από την «τρομοκρατία».

Σ' αυτό το πλαίσιο η στάση πλέον της ηγεσίας της ΟΑΠ απέναντι στις προωθημένες τάσεις του παλαιστινιακού κινήματος είναι πλέον απόλυτα εχθρική και έτσι ακριβώς γίνεται κατανοητή η πραγματικά προκλητική τοποθέτηση στο ίδιο σουβάλι όλων των μαχητών της Παλαιστίνης που διαφωνούν με την γραμμή Αραφάτ, με την Μοσάντ.

Αυτή η τοποθέτηση και η πολιτική της ΟΑΠ έχει οδηγήσει εδώ και χρόνια σε μια βίαιη εσωτερική αντιπαράθεση μέσα στους κόλπους του ίδιου του παλαιστινιακού κινήματος.

Έτσι λοιπόν στις πρόσφατες διώξεις συμμετείχε άμεσα και η ΟΑΠ στα πλαίσια εκκαθαριστικής ουσιαστικά επιχείρησης στο εσωτερικό του παλαιστινιακού κινήματος από τους διαφωνούντες.

Δεν πρόκειται όμως για κάτι πρωτόγνωρο, αφού η συνεργασία μεταξύ ΟΑΠ και ελληνικών αρχών «ασφαλείας», σε θέματα «τρομοκρατίας», που περιελάμβαναν και την ανταλλαγή πληροφοριών χρονολογείται από το 1979, όταν επισκέφτηκε την Ελλάδα ο Φαρούκ Καντούμ και συζήτησε τέτοια ζητήματα με Έλληνες αξιωματικούς του υπουργείου «Δημόσιας Τάξης».

Το ίδιο θέμα είχε απασχολήσει τις δύο πλευρές το 1987 και 1988 κατά

συνέχεια από σελ. 3

Ο μύθος της «μη ανάμειξης»

Η Ο.Α.Π. γεννήθηκε το 1968 από τις στάχτες της ομώνυμης οργάνωσης που διαλύθηκε από τους Ισραηλινούς στην αρχή του αραβο-ισραηλινού πολέμου (1967). Πρακτικά η Ο.Α.Π. συγκέντρωσε όλες τις παλαιστινιακές οργανώσεις, τους πολιτικούς και πολιτιστικούς συλλόγους και τα συνδικάτα. Η πιο δυνατή ομάδα ήταν η «Αλ Φατάχ» της οποίας αρχηγός ήταν ο Αραφάτ, ο οποίος έγινε και αμέσως αρχηγός της Ο.Α.Π.

Η κρατιωτική αποστολή της σε συνδυασμό με έναν πανάρχαιο, υπερταξικό περί «αραβικής ενότητας» μύθο - που και ως το τέτοιο δεν αντανακλούσε ποτέ στην πραγματικότητα - επηρέασαν εξ αρχής τις πιο σημαντικές επιλογές της.

Δωγμένοι μετά το '67, οι Παλαιστίνιοι οι προλετάριοι δημιουργούν στην Ιορδανία ένα πολύ ισχυρό κίνημα, όχι μόνο από στρατιωτική άποψη (τον Μάρτιο του '68, απώθουν μόνοι τους μαζική επίθεση του ισραηλινού στρατού, αλλά και από πολιτική.

Οι Παλαιστίνιοι δημοσιεύουν εφημερίδες, ανοίγουν πολιτιστικά κέντρα και μπορούν έτσι να στηρίζονται πάνω σε μια μαζική βάση που δένει τα συμφέροντά τους με εκείνα του ιορδανικού προλεταριάτου. Αυτή η κατάσταση δεν ήταν δυνατόν να γίνει ανεκτή για καμιά από το μοναρχικό καθεστώς του Χουσεΐν, που ήταν προσκείμενο στους Αμερικάνους και φοβόταν μην ανατραπεί. Κατά τη διάρκεια της περιόδου '68-'70 καταγράφονται μια σειρά επιπορισμών μεταξύ του ιορδανικού στρατού και των Φενταγίν (ανταρτών). Είναι πια φανερό στους μήνες ότι το ιορδανικό κράτος ετομάζει με την υποστήριξη των ΗΠΑ μια αντιπαλαιστινιακή επίθεση.

Οι διευθύνοντες όμως της Ο.Α.Π. αρνούνται να συνειδητοποιήσουν την πραγματικότητα και αντί να αναπτύξουν συνεργασία με το προλεταριάτο του Αμάν για να προετοιμάσουν την πάλη, εμμένουν να διακηρύσσουν την υπακοή τους απέναντι στη μοναρχία.

Στις 16 Σεπτεμβρίου 1970, ο Χουσεΐν ορίζει νέα κυβέρνηση στρατιωτικών. Το γεγονός αυτό είναι σημάδι πως το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών βρίσκεται κοντά, αλλά με έναν απίστευτο τρόπο οι Παλαιστίνιοι διευθύνοντες εξαγγέλλουν διαταγή σύμφωνα με την οποία απαγορεύουν στους Φενταγίν να πυροβολήσουν εναντίον των Ιορδανών στρατιωτών.

Παρά όλα αυτά, η επιθυμία του λαού παλαιστινιακού και ιορδανικού για πάλη φέρνει σε δυσκολία τον στρατό του Χουσεΐν, εμποδίζοντας για μερικές μέρες την είσοδό του στην πρωτεύουσα. Με το πέρας των ημερών η αντίσταση ηττάται. Στις 27 Σεπτεμβρίου υπογράφεται μια συμφωνία μεταξύ των δύο μερών, στην οποία ταυτόχρονα προδίδονται ολοκληρωτικά οι προδοτικές των Ιορδανών προλεταρίων που τάχτηκαν στο πλευρό των Πα-

λαιστινίων.

Μετά από την βαριά πολιτικοστρατιωτική ήττα στην Ιορδανία, οι δυνάμεις του παλαιστινιακού ανταρτικού μετακινούνται μαζί με μεγάλο μέρος των προσφύγων στο Λίβανο. Και εδώ η παρουσία 400.000 Παλαιστινίων προσφύγων (κύρια από το 1948) προκαλεί διάσπαση των πολιτικών ισορροπιών. Τα συνεχή σαμποτάζ που οι Φενταγίν επιχειρούν στην Άνω Γαλιλαία, σε ισραηλινό έδαφος, δηλαδή, έχοντας σαν αφετηρία τις βάσεις της Ο.Α.Π. στο νότιο Λίβανο, δημιουργούσαν τον κίνδυνο να εμπλέξουν και το ίδιο το κράτος στη σύγκρουση της Μ.Ανατολής, πράγμα που η άρχουσα χριστιανομαρωνική τάξη απέφυγε πάντα. Ταυτόχρονα, οι ισραηλινοί

γήθηκε λύθηκε από μια διεθνή συμφωνία που προέβλεπε την εκκένωση της Δυτικής Βυρηντού από τους Φενταγίν και την επέμβαση «διεθνούς ειρηνευτικής δύναμης». Αγγλοι, Ιταλοί και Γάλλοι που αποτελούσαν την «ειρηνευτική» δύναμη, παράτησαν τη Βυρηντό μερικές μέρες πριν από την καθορισμένη ημερομηνία και αυτό εννόησε τη μεγάλη σφαγή των παλαιστινίων στα στρατόπεδα «Σάμπρα» και «Σατίλ». Σύμφωνα με τους συντηρητικότερους υπολογισμούς, δολοφονήθηκαν 19.000 άτομα και τραυματίστηκαν 30.000.

Τα ερωτηματικά που προκύπτουν είναι τεράστια:

- γιατί η Ο.Α.Π. εγκατέλειψε στη μοίρα τους τους Παλαιστίνιους πρόσφυγες των στρατοπέδων της Βυρηντού, με το να αποδεχτεί μια συμφωνία που δεν καθόριζε τον αποπλυσμό των φασιστικών δυνάμεων που δρούσαν στην Ανατολική Βυρηντά;

- γιατί ακόμα ο Αραφάτ δεν κατήγγειλε ποτέ τις παγίδες και τις συλλήψεις που έγιναν στα προσφυγικά στρατόπεδα, ακόμα και μετά την επιστροφή της πολυεθνικής «ειρηνευτικής» δύναμης;

Στα ερωτηματικά αυτά η βαθύτερη και ουσιαστική απάντηση είναι μία. Οι προλετάριοι της Δυτικής Βυρηντού, Παλαιστίνιοι και Λιβανέζοι, αντιπροσώπευαν κάποιο κίνδυνο για την συντηρητική αρχηγία του Αραφάτ και των άλλων Παλαιστινίων αρχηγών.

Ο μύθος της «ειρηνικής διευθέτησης» ή «Ο Μπούς είναι ένας αξιόλογος άνθρωπος» (Γ.Αραφάτ).

Μετά την αραβική ήττα του '67, τα αραβικά καθεστώτα άρχισαν να εξετάζουν σοβαρά την δυνατότητα μιας διπλωματικής διευθέτησης της αραβο-ισραηλινής κρίσης. Στο σχέδιο αυτό, η ενόπλη παλαιστινιακή αντίσταση αποτέλούσε ένα αποφασιστικό εμπόδιο για οποιαδήποτε συνθηκολόγηση. Τα γεγονότα του Λιβάνου (1975) αποσκοπούσαν ακριβώς σε αυτό το πλαίσιο, να βγάλουν από τη μέση το παλαιστινιακό εμπόδιο για τη διευθέτηση.

Είναι περίπου η περίοδος που χαρακτηρίζεται από την οριστική επιλογή της ηγεσίας της Ο.Α.Π. να εναρμονιστεί και να κινηθεί σ' αυτή την κατεύθυνση αποδεχόμενοι τους «διακανονισμούς υψηλού επιπέδου», βασική προϋπόθεση της οποίας αποτελούσε κατ'αρχήν η ψήφιση της εντενόμενης μέσα από τους αγώνες αντιιμπεριαλιστικής συνειδήσης των Παλαιστινίων αγωνιστών.

Ανέκαθεν βέβαια μέσα στις δυνάμεις του

οι τότε παλαιστινιακές ηγεσίες προσπάθησαν να εμφανίσουν σαν «ουδέτερη» την αγγλική αποικιοκρατία και να περιορίσουν τον αγώνα μόνο κατά των Σιωνιστών, παρότι είναι γνωστότατο, πως το σιωνιστικό κίνημα το γέννησε και το εξέθρεψε η αποικιοκρατία αυτή. Η παλαιστινιακή ηγεσία έλεγε τότε «γιατί να τα βάζουμε με τους Εγγλέζους, αφού οι εχθροί μας είναι οι Εβραίοι, ενώ οι Άγγλοι είναι διατητές;». Ακόμα χειρότερα, με τις ίδιες αυταπάτες, στη συνέχεια και για 20 χρόνια από το 1948, οι Παλαιστίνιοι ζητιάνευαν ανεπιτυχώς φυσικά την υπαρέτη τους στους δρόμους του Ο.Η.Ε..

Σήμερα πολλά χρόνια μετά, ο παλαιστινιακός λαός ακούει πάλι το ίδιο παραμύθι αυτή την φορά για την δήθεν «ουδέτερη» των Η.Π.Α. και των άλλων ξένων δυνάμεων, όταν ΟΛΑ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ σε βάρος του παλαιστινιακού λαού μετάν τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο έγιναν με την στήριξη τουλάχιστον των Η.Π.Α..

Στην κατεύθυνση αυτή, η ηγεσία της Ο.Α.Π., δεν έπαψε να υπονομεύει και να καταδικάζει άκριτα και ανενδοίαστα κάθε εστία μαχητικής παλαιστινιακής αντίστασης, επαυτώντας την διεθνή βοήθεια, με στόχο την αναγνώριση της ως μοναδικού εκπροσώπου του παλαιστινιακού λαού και την διευκόλυνση για την δημιουργία εν τέλει ενός παλαιστινιακού κράτους, σχετιζόμενου καθ' όλα, με τα συμφέροντα της

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΤΗΣ Ο.Α.Π.

- Αλ Φατάχ
- Λαϊκό Μέτωπο Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης
- Δημοκρατικό Μέτωπο Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης
- Κομμουνιστικό Κόμμα

παγκόσμιες καπιταλιστικές κυριαρχίες.

Οι διαρκείς μυστικές συνεννοήσεις και συνομιλίες για πολλά χρόνια, που παραδέχτηκε και ο ίδιος ο Αραφάτ, με τους Αμερικανούς, οι οποίοι επιδιώκουν την διευθέτηση για την διασφάλιση των συμφερόντων της παγκόσμιας κυριαρχίας τους στην περιοχή, είναι οι αδιάψευστοι μάρτυρες της προδοσίας.

Προχωρώντας δε ακόμα πιο πέρα, με μια κίνηση απόδειξη της απόλυτης υποτέλειας και συμβιβασμού, στις 8.10.88 η ηγεσία της Ρ.Λ.Ο. αναγνώρισε και το κράτος του Ισραήλ.

Παρά όλες όμως τις μανούβρες της ίδιας της παλαιστινιακής ηγεσίας, η αυταπάτη της διευθέτησης καταρρίπτεται τώρα από την σκληρυνση των ισραηλινών θέσεων.

Έτσι σήμερα θα πρέπει να θεωρείται δεδομένο, ότι τα αραβικά καθεστώτα και οι Η.Π.Α. θα συναντήσουν πολύ μεγαλύτερες δυσκολίες για να «μαλακώσουν» τη στάση της σιωνιστικής ηγεσίας απ' ό,τι χρεώστηκε με την Ο.Α.Π.. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες η χρεωκοπία της πολιτικής της παλαιστινιακής ηγεσίας είναι γεγονός.

Καταλήγοντας μας γίνεται ακόμα πιο ξεκάθαρο, ότι εκείνο που δυνητικά μπορεί να βάλει ένα τέλος σε όλους αυτούς τους εμπαιγμούς είναι ο ίδιος ο αγώνας του Παλαιστινιακού λαού.

Τίποτα άλλωστε δεν εμποδίζει ο Παλαιστινιακός λαός που δεν έχει να χάσει παρά τις παράγκες του να κάνει την δική του αποτίμηση 25 χρόνων αγώνων...

νιακού φρουρίου. Οι Ισραηλινοί δεν τόλμησαν να επιτεθούν σε αυτό το μέρος της πόλης, γιατί θα τους στοίχιζε χιλιάδες νεκρούς. Η στάσιμη κατάσταση που δημιου-

παλαιστινιακού αγώνα υπήρχε μια ισχυρή τάση η οποία ήθελε να ουδετεροποιήσει το παλαιστινιακό ζήτημα στο διεθνή χώρα. Έτσι ήδη κατά τις δεκαετίες '20 και '30

ΧΡ. ΜΑΡΙΝΟΣ:

«...είμαι Αναρχικός, ενάντια στο κράτος και όχι θύμα του...»

Στις 6 Μαΐου είχε οριστεί η δίκη του Χ. Μαρίνου και του Κ. Σμυρναίου. Οι δύο παραπάνω είχαν κατηγορηθεί για συμμετοχή στην «Αντικρατική Πάλη» και για πλήθος άλλες κατηγορίες σχετικά με την γνωστή «υπόθεση Καλογρέζα». Στην ουσία ποινικοποιήθηκε η έμπρακτη αλληλεγγύη τους στον κρηνηγμένο Μιχάλη Πρέκα, που σαν αναρχικοί, την θεώρησαν καθήκον τους. Τελικά η δίκη αναβλήθηκε για τις 6/11/91, λόγω του ότι δεν παρουσιάστηκε ο Μαρίνος, ο οποίος και έστειλε επιστολή στις εφημερίδες εξηγώντας τους λόγους που δεν παρουσιάστηκε. Στον Κλέαρχο Σμυρναίο άρθηκαν οι περιοριστικοί όροι που του είχαν επιβληθεί, ενώ το δικαστήριο κατέστησε σαφές ότι στις 6/11 θα δικάσει τον Μαρίνο σαν να είναι παρών. Εμείς σαν αναρχικοί, θεωρούμε δικαίωμα του κάθε συντρόφου να επιλέξει τον τρόπο που θα αντιμετωπίσει τους διώκτες του. Ενός τρόπου πραγματοποιμένου εντός και διαμέσου της αναρχικής εξεγερτικής πρακτικής. Εξάλλου αυτό που προέχει δεν είναι τόσο το κόστος της σχέσης του με το κράτος όσο το κόστος της σχέσης του με όλα όσα πιστεύει και οφείλει να πράξει, σε κάθε περίπτωση του αγώνα του. Παραθέτουμε το κείμενο του Μαρίνου όπως δημοσιεύθηκε ολόκληρο στην εφημερίδα «Ποντίκι».

Ιστορικά το κράτος, η πρώτη ιδεολογική εξουσία πάνω στον άνθρωπο, όργανο της άρχουσας τάξης, όργανο της κεφαλαιοκρατικής συσσώρευσης του αστισμού, κατασκευάσμα της ίδιας της κοινωνίας του, αυτοτελές και αποσπασμένο απ' αυτήν, συγκροτούσε και συγκροτεί τον κυρίαρχο όρο κοινωνικής και πολιτικής ξένωσης - την ισχυρότερη συνθήκη αλλοτρίωσης. Το σύγχρονο κράτος, με την τεχνοεπιστήμη στήριγμα και πρόταγμά του, εσωτερικεύει το άθροισμα της εγκληματικής του εμπειρίας μέσα από τις διαδοχικές μορφές της ιστορικής εξέλιξης. Κατακλύζει και τείνει καθολικά να διαμορφώσει, τον χαρακτήρα του ατόμου και το περιεχόμενο της ζωής του.

Γραφειοκρατικό από την φύση του, χρησιμοποιώντας το ψέμα του κοινοβουλευτισμού, του πολιτεύματος μιας ανύπαρκτης πολιτείας, καθιερώνει την ιερή πραγματικότητα. Η αγία πραγματικότητα των παπάρδων του χριστιανικού σκοταδισμού βρίσκει την οργανική της συνέχεια στην νομιμότητα και στην πολιτική απάτη του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού. Ένας ολοκληρωτισμός που στην περίπτωση του Ελληνικού κράτους καταδεικνύεται όλο και πιο ξεκάθαρα από την αυθεντική εκπρόσωπο της καπιταλιστικής τάξης, την κυβέρνηση της Ν.Δ. Αρκεί κανείς να διαβάσει στον τύπο τις καθημερινές δηλώσεις των κυβερνητικών παραγόντων για να κατανοήσει το μέγεθος της επικινδυνότητας που θρασύτατα διατυπώνουν. Το κοινωνικό σύνολο και η προστασία του από την μειοψηφία, το δικαίωμα στην εργασία και η απεργία, η ιδιωτικοποίηση σαν εφαρμογή του νόμου, εφαρμογή της δημοκρατίας σαν λαϊκή εντολή κλπ.

Χαρακτηριστική είναι μια από τις πολλές αποφθεγματικές φράσεις του Μητσοτάκη περί δημοκρατικότητας: «Οι θεσμοί δεν αμφισβητούνται». Αντιπροσωπευτικό δείγμα πολιτικού τσαρλατανισμού που καταργώντας την ιστορία επιτίθεται.

Σε κάθε κοινωνική οργάνωση αυτό που αμφισβητείται συνεχώς, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, είναι οι ίδιοι οι θεσμοί του κι αυτό που πρέπει να καταστραφεί, έχοντας συνειδητά αμφισβητηθεί, είναι οι αξίες αυτού του παρηκμασμένου πολιτισμού της ευδαιμονίας, είναι οι θεσμοί αυτής της παραπαίουσας κοινωνικής διάρθρωσης, που δεν είναι τίποτα άλλο από μια ολοκληρωμένη κοινωνική εξάρθρωση. Εξαρθρωμένη κοινωνία προσοικισμένη στα μέρη μιας κρατικής παραφύσης, που είναι συγχρόνως και υποδομή και υπερδομή της, κράτος-κοινωνία των ανθρώπων, αυτό είναι το επέκεινα του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού. Κράτος και κοινωνία, το ένα έκφραση του άλλου, συνδηλώνουν τις ίδιες αξίες, τις ίδιες σημασίες, που η βαθύτητα των νοημάτων τους, η δυναμική των προοπτικών τους δεν είναι δύσκολο να εντοπιστούν: υπερτροφική ευτυχία, προικισμένη με την απουσία σκέψης, υπερανάπτυξη για το μέλλον, αμνησία για το παρελθόν, νηφαλιότητα, καταναλωτική ηδονή, το χάρισμα της συμμόρφωσης, μαρasmus της προσωπικότητας, ανημποριά, αυτοί είναι οι ορίζοντες του κόσμου.

Καλούμαι λοιπόν να δικαστώ, χαρακτηρισμένος σαν τρομοκράτης, με ένα πλήθος κατηγοριών ανταποκρινόμενος στις τότε προσπάθειες της ασφάλειας να καλύψει το κενό που είχε δημιουργηθεί από την δολοφονία του αγωνιστή Μιχάλη Πρέκα για την ικανοποίηση συγκεκριμένων πολιτικών σκοπιμιτήτων της εποχής.

Καλούμαι να δικαστώ από τους νόμους μιας δικαιοσύνης - άξιο προασπιστή της υπάρχουσας καταπιεστικής ολότητας - με στόχο τον εγκλεισμό, τη «σωφρονιστική αποκατάσταση», την εξαθλίωση μου στις φυλακές, σαν αυτή που είχα την ευκαιρία να γνωρίσω για δεκαοχτώ μήνες και να διαπιστώσω το μέτρο της βαρβαρότητας αυτού που ονομάζεται απονομή δικαιοσύνης στην πιο πραγματική του μορφή. Δηλαδή στην πιο απάνθρωπη.

Αρνούμαι τον ρόλο του αποδιομομπαίου παραβάτη αυτής της ξιπασμένης και καταξευτελισμένης κοινωνίας, αρνούμαι τους νόμους και την δικαιοσύνη τους, αρνούμαι την σωφρονιστική εξαθλίωση, γιατί είμαι αναρχικός ενάντιος στο κράτος και όχι θύμα του, επαίτης της ευαισθησίας.

Το χαρακτηρισμό του τρομοκράτη τον επιστρέφω με την ίδια χαιρεκακία στους εμπνευστές και κατασκευαστές μαζικών προγραμμάτων τρομοκρατίας, στο ίδιο το καθεστώς, στους λαχανιασμένους ακολούθους - παλιάτσους του, στις ηγεσίες του υπουργείου Δημόσιας Τάξης και της κρατικής ασφάλειας, σ' αυτούς που νομίζουν πως μπορούν να μετατρέψουν το άτομο σε αυτόματο δέκτη, δουλικά εκτελεστή κάθε εντολής της κυριαρχίας τους.

Η απόφαση μου άρρηκτα δεμένη με την συνολικότερη στάση ζωής που με διακρίνει, είναι μια απάντηση έναντι της θέσης του απολογούμενου στο εδώλιο του κατηγορουμένου.

Στην παρούσα προχωρημένη καπιταλιστική αγριότητα, ίσως δεν μπορούν να αναδειχτούν ακόμη οι ικανότητες μιας γενικευμένης άρνησης της, ούτε να προσδιοριστούν οι διαχωρισμοί υπαγμένοι στην παλιότερη παραδοσιακή καθαρότητα τους δεν σημαίνει όμως ότι η επιθυμία για την ελευθερία, η δυναμική του προτάγματος της δεν ανάγεται στην αρχική του απλή αμεσότητα - η αλήθεια πάντα απλά μπορεί να λεχθεί.

ΖΗΤΩ, ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ

Χριστόφορος Μαρίνος